

duhovno življenje

LA VIDA ESPIRITUAL

1972
XXXIX

2

La madre Teresa

La madre Teresa, una monja casi legendaria, recibió de manos de Su Santidad el premio Papa Juan XXIII, por primera vez otorgado. La madre Teresa, fundadora y superiora general de las Misioneras de la Caridad, ha realizado una admirable obra de beneficencia: la orden educa a 6000 niños en 50 escuelas, asiste anualmente a medio millón de pacientes en 125 dispensarios, dirige 50 hogares para moribundos y mantiene 59 centros para pobres en Calcuta, 70 en otros lugares de la India y albergues gratuitos en Ceilán, Tanzania, Jordania, Venezuela, Gran Bretaña y Australia, además de un establecimiento de caridad en Borghata Latina de Roma.

Nacida Agnes Gonxha Bojaxhiu en 1910, en la hoy yugoslava ciudad de Skoplje, sintió desde niña la inclinación por la vida religiosa; a los 17 años se dirigió a la India e ingresó en la orden irlandesa de las Hermanas de Loreto que llevaban a cabo tarea misionera en el país. Cuenta la madre Teresa que una noche de setiembre de 1946, viajando en tren de Calcuta a Darjeeling, tuvo una divina inspiración: dejar el convento y ayudar a los pobres, viviendo entre ellos. De regreso a Calcuta, emprendió la tarea de fundar una nueva orden; después de vencer no pocas dificultades e incompresiones, obtuvo finalmente la autorización de Roma y comenzó a organizar la nueva comunidad (las Misioneras de la Caridad), con la colaboración de una muchacha de Bengala, la hermana Agnes, que había tomado el nombre de pila de la madre Teresa.

Dedicadas a aliviar el sufrimiento de los desheredados de la fortuna, las Misioneras de la Caridad hacen voto de pobreza, comparten el alimento de aquellos a quienes ayudan, se levantan a las 4:40 de la madrugada y trabajan hasta las 9 de la noche, con un descanso de 30 minutos durante el día. En 1964, S.S. Paulo VI, de visita en la India, cedió su automóvil a la madre Teresa, para ayudarla en su "misión universal de amor".

POST
JE
ZDRAVILO
ZA TELO
IN SRCE

V postnih mašah molimo: „Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog: ki s telesnim postom napake zatiraš, dvigaš srce ter daješ krepost in plačilo.“

To je odgovor na vprašanje, zakaj se postimo: da zatiramo napake, dvigamo srce, si množimo krepost in pripravljamo plačilo.

Čeprav vemo, da post ni samo v jedi in pijači, ampak tudi v govorjenju, v čustvih, v sodbah itd., vendar nam riba, simbol telesnega posta, pomeni čas resnejše priprave na spomin Kristusovega trpljenja — pa posebno čas globlje duhovne obnove.

Post nam pomaga zatirati napake. Iz izkušnje vemo, da je pot do kreposti hrapava, vsak dan sproti težka. Post in vsakršna prostovoljna pokora nam utrjuje voljo v dobrem in jo vzgaja k večji odločnosti proti priložnostim za greh.

Post dviga srce in daje krepost. To je pozitiven namen postnega časa. Ne samo pokora za storjene grehe, ampak predvsem vir moči, da se jih rešimo in dvignemo srce do čim višje stopnje krepostnega življenja. Krepost pomeni lepoto duše. Koliko žrtvujejo ljudje za telesno lepoto. Podobno in še več bi morali krstjani žrtvovati za poplemenitjenje srca in posvečenje duše. Post, telesni in duhovni, nam more biti odlično sredstvo, da to dosežemo.

S krepostjo pa nam post prinaša tudi plačilo. To je končni namen posta. V tem duhu sprejmimo tudi letošnji postni čas. Naj nam vsakršno trpljenje, hoteno ali neiskano, pomaga zatirati strasti, dvigati srce ter nam s krepostjo pripravljati plačilo. Tako bo tudi velika noč svetlejša in bogatejša v duhovnem in verskem življenju.

Škof Janez Jenko o manjšinah in izseljencih

Zadnja okrožnica Apostolske administracije za Slovensko Primorje z dne 12. novembra 1971 objavlja celotno besedilo nastopa škofa dr. Janeza Jenka pri razpravi o pravičnosti v svetu na zadnji škofovski sinodi v Rimu. Slovenci se veselimo, da je zastopnik jugoslovanskega episkopata opozoril svet na krivice, ki jih mnogokrat trpe narodne manjšine, in na potrebo dušnopastirske skrbi za izseljence. Dr. Jenko je škofom povedal 20. oktobra to-le:

NARODNE MANJSINE

Jugoslovanska škofovska konferenca misli, da je shema o pravičnosti na svetu dobra kot podlaga za razpravo, sodi pa, da bi jo bilo potrebno v nekaterih točkah dopolniti.

1. K številki 40 Pravica do napredka vključuje obsodbo vseh tistih oblik pritiska, ki držijo slabotnejše narode v odvisnosti. Želimo, da se tukaj izrecno obsodi pomor celih rodov in plemen, kar se je v zadnjih časih več kot enkrat zgodilo. Prav tako naj se prepove krati pravice narodnim

manjšinam, koliko bolj šele celim narodom. Pozitivno naj se naglasi krščanska dolžnost, da se vsi prepiri med narodi v duhu evangeljskih načel poravnajo na miren način s pogajanjem in poštenimi dogovori. K temu naj se vzgajajo tako posamezni ljudje kakor sami narodi.

Iz žalostnih izkušenj je znano, da je pretirani nacionalizem večkrat okužil politične stranke ali tudi vlade, ki z nekim zlaganim videzom zakonitosti stiskajo manjšine.

Tudi na cerkvenem in verskem področju se ne ravna vedno z narodnimi manjšinami po božjih zapovedih in krščanski pravičnosti. Tudi cerkveni ljudje so včasih pod vplivom pretiranega nacionalizma, kakor uči zgodovina in potrjuje najnovejše razmere.

Zaradi tega naj bi se v deželah in škofijah, kjer živijo pripadniki ali več narodnih manjšin, cerkvene oblasti strogo držale načel pravičnosti in ljubezni in z vso skrbjo stvari tako urejevale, da se narodni manjšini ne bi postavljale ovire na pot verskega in človeškega razvoja. Časopisi, ki se izdajajo z blagoslovom cer-

kvene oblasti, naj bi brez vsake razlike prispevali enako k razvoju in obrambi pravic manjšine.

Na župnije narodnih manjšin naj se postavi duhovnik dotične manjšine, ali vsaj tak, ki zna njihov jezik. Škof kot oče vseh vernikov mora varovati pravice manjšine, zlasti ko gre za verski pouk in oznanjevanje božje besede v materinskem jeziku. Pastir se ne sme dati preplašiti, da te dolžnosti ne bi izpolnjeval.

Posebno težak bi bil primer, če bi duhovnik ali celo župnik sodeloval s politično stranko, ki si je postavila nalogo, da uniči narodno manjšino, ne sicer s fizično silo in mečem, ampak s psiho-

loškimi, ekonomskimi in socialnimi sredstvi.

Znano je, da so bile pravice narodnih manjšin po vojni priznane in zavarovane z mednarodnimi sporazumi. Ti dogovori se ne izvršujejo vedno natančno, zlasti če gre za manjše narode. Zdi se, da bi zakonodaja tudi v demokratičnih državah morala obsegati take zakone, da bi življenjske pravice narodnih manjšin bile uspešno zaščitene, ne pa, da bi bile te enostavno izročene na milost in nemilost glasovom večine.

Vsak narod pod nebom je dobil od Stvarnika lastne darove in prednosti, naj je velik ali maj-

Skupina deklet in fantov iz Castelarja — Veliki Buenos Aires —
v narodnih nošah

hen. Pripadniki narodnosti, ki žive na istem ozemlju, morajo drug drugega spoznavati in ljubiti. Manjšine morajo biti kakor posredovalci in most, ki naj združuje kulture in narode in tako doprinaša lep delež h krščanskiemu miru in edinosti med narodi.

O SKRBI ZA IZSELJENCE

Stalno raste število izseljencev. Sveti sedež je izdal dve važni listini „Exsul Familia“ 1952 in „Migrantium cura“ 1969 o vprašanju dušnega pastirstva izseljencev, ki zadevajo krajevno Cerkev, od koder izseljenci prihajajo, kakor Cerkev, v kateri se naselijo. Tiste Cerkve, ki izseljence sprejemajo, goreče prosim, naj

sprejmejo z ljubeznijo tudi narodne kaplane, ki prevzemajo dušnopastirsko delo med svojimi rojaki. Naj jim dajo na razpolago cerkve ali kapele, kjer se morejo zbirati, opravljati evharistično bogoslužje ter deliti svete zakramente, zlasti krščevati in poročati. Izseljenci navadno ne obvladajo dovolj jezika tiste dežele in zaradi tega toliko bolj potrebujejo duhovnika, ki ga dobro razumejo.

Tukaj bi se mogel dotakniti tudi vprašanja vzdrževanja teh duhovnikov. Ta stvar je v Nemčiji hvalevredno urejena. Drugod so pogosto narodni kaplani izseljencev prepuščeni samim sebi. Tako je, da jih ne morejo primerno oskrbeti ne sami izseljenci, ne krajevna Cerkev, iz katere so prišli. Zdi se primerno in pravično, da bi dežela, odnosno škofija, v kateri živijo in delujejo, pomagala takim dušnim pastirjem ter jih po možnosti izenačila z ostalimi krajevnimi duhovniki. Dušno pastirstvo med izseljenci je vedno mnogo težje kakor tisto v rednih razmerah.

Nikoli ne smemo pozabiti, da tudi izseljenci spadajo k ovcam iste Kristusove črede, ki so izročeni istim višjim pastirjem. Če se delajo razlike, ki jih izseljenci ali pripadniki manjšine občutijo kot krivico, je nevarnost, da slabši verniki odpadejo od vere. Mi pastirji pa moramo slabotnejšim posvetiti večjo skrb.

NEMŠKI ŠKOFJE: „ODGOVORNOST V UŽIVANJU“

Nemški škofje v skupnem pastirskem pismu, ki so mu dali naslov „Odgovornost v uživanju“, ugotavljajo, da blagostanje v Nemčiji ne dviga verskega življenja.

Poročila dokazujejo, da se Nemci vedno bolj udajajo uživanju. To uživanje morajo drago plačevati, kar povzroča vedno večjo živčno napetost in vedno več bolezní, za katere je treba iskati zdravil v lekarnah. Četudi je vedno več prostega časa, ni več pravega razvedrila. Nič več ni miru in prave življenjske varnosti. V današnji razgibani družbi je človek vedno bolj sam.

Ta način življenja je povzročil v enem letu 13.000 samomorov in še več nameranih samomorov, ki se niso posrečili.

Nemški škofje tudi obsojajo „načelo uspešnosti“, ki ima za vrednote samó mladost, zdravje, lepoto in uspeh. Stari ljudje, bolniki, izčrpane osebe, ki ne morejo prenašati razgibanosti vrtočnega modernega življenja, so izključeni iz današnje družbe. Res so se pomnožile človeške pravice,

vendar prav to je pripeljalo do tega, da se mnogo lažje prezirajo pravice drugih. In večina prebivalcev molči pred tem stanjem.

Nemški škofje obžalujejo, da se o tem zlu, ki je v današnji družbi, premalo govori. Pred tako stvarnostjo nima nihče pravice zapirati oči.

Kardinal Julius Döpfner,
predsednik nemških škofovskih
konferenc

Duhovnik v sodobni literaturi

Duhovnik je danes postal glavni junak v povesti, romanu, kinu in gledališču. Mauriac, član Francoske akademije, pravi v svoji „Farizejki“ o skrivnosti duhovništva, da je duhovnik, privezan na križ samega Boga in izpostavljen istemu zasmehovanju kakor Kristus, za ljudi velika uganka, ki jo hočejo rešiti.

In res! Duhovnik ni nikoli neopredeljen; ali osvaja ali odbija. Tako mislijo tudi neverniki in njegovi sovražniki. V vseh Bernanosovih delih je junak brez imena, brez primere. Ta pisatelj odkriva globoko, bogato duševnost duhovnikov. To so ljudje, ki z velikodušno vnemo delajo za Boga, poznajo pa tudi nižine najbolj umazanega življenja. Čudovito lepo opisuje duhovnike, kako se z močjo svojega posvečenja borijo proti vladarju tega sveta, ki ima v svoji oblasti sile greha in zlobe.

Pisatelj Graham Greene opisuje v svojih delih duhovniške značaje zelo izvirno, vendar manj pristno in naravno. V romanu „Moč in sijaj“ je njegov glavni junak duhovnik v bajni pokrajini Aztekov. V njem nam opisuje izredno lepo njegove padce in sijajne zmage, križ njegovih strasti, preganjanj in krvi.

Moderni pripovedniki: Bruce Marsall, Morton Robinson, Morris

West nam v svojih delih opisujejo duhovnike, božje može, ki široko-grudno vzgajajo rod svetnikov.

Mauriac je mojstrsko napisal dramo o duhovniški samoti. Dal ji je naslov „Alain Forcas“. Iz ust Alaina se je izvila pretresljiva tožba: „Ves svet me sovraži in prezira. Celotni moji predstojniki mislijo o meni, da sem res kriv ali vsaj nespameten.“

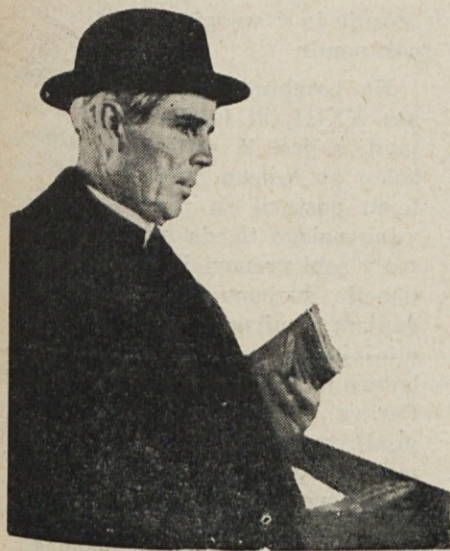
Delo za zveličanje duš zahteva včasih od duhovnika žrtve, ki presegajo naravno človeško pamet. Duhovnik dela za večnost. Zato se ne more vedno držati ur, ki jih ljudje zapravljajo s praznim življenjem.

V delu „Abate Calou“ Mauriac modro in spretno kleše značaj duhovnika, ki se je ves posvetil vzgoji mladeničev, ki so zašli v sužnost nižjih nagonov. Z veliko potrpežljivostjo je blažil njihove uporne duhove in trgal njihova srca iz objema nečistih strasti.

Pisatelj Martin Descalzo pove-ličuje v svojih romanih z veliko vnemo manj splošne posebnosti duhovniških značajev. Napisal je romane: Božja meja, Gironella. Ciprese verujejo v Boga. Njegova dela nam odkrivajo poslanstvo duhovniških duš, o katerih ljudje toliko razpravljajo, pa jih tako malo razumejo. Nekateri hočejo, da bi bil duhovnik angel. Vendar

pozabljajo, da je vsak duhovnik po svoji naravi in po božji volji človek. Drugi želijo, da bi vsak duhovnik temeljito poznal vsa važna vprašanja našega časa. Ne upoštevaajo dejstva, da je duhovnik predvsem delavec božjih skrivnosti. Sveti Pavel pravi v listu Hebrejcem, da se vsak duhovnik jemlje izmed ljudi in se postavlja za ljudi v tem, kar se nanaša na Boga (pr. Hebr 5, 1).

Če je duhovnikova osebnost, ki je nekdanj zbuja pozornost in zanimanje le v reševanju duhovnih zadev, privlačna za današnje nemirni, razdvojeni svet, je to znamenje, da želi priti po duhovniku do Boga, ki je vir popolnega, večnega miru.

Fulton Sheen, znani ameriški škof

Von Braun in vera

Wernher von Braun je ravnatelj velike znanstvene ustanove „Marshall“, za polet v vesolje (Hunstville, Alabama, Severna Amerika) in je največji med današnjimi modernimi fiziki.

Skrivnosti, ki jih odkriva danes znanost v vesolju, potrjuje vedno bolj prvo glavno resnico, da je Bog, da mora biti Bog. Nemški znanstvenik Wernher von Braun je v zadnjem času v posebnem razgovoru izjavil, da velike skrivnosti, ki jih z majhne zemlje opazujemo v vesolju, potrjujejo našo vero v Stvarnika.

Znanstvenik von Braun, ki je episkopalne (protestantske) vere, je tudi rekel, da bi mu bilo prav tako nemogoče razumeti znanstvenika, ki ne priznava poleg vesolja višjega Bitia, kakor bi težko razumel bogoslovnega učeniaka, ki bi tajil napredek znanosti.

Vendar so duhovne dobrine za naše sedanje in prihodnje življenje še važnejše ko znanost. S pomočjo znanosti skuša človek nadzorovati moči, sile narave, ki ga obdaja. S pomočjo vere pa skuša nadzorovati slaba nagnjenja človeške narave.

Te besede velikega znanstvenika in moža, ki po veri tudi živi, nam dokazujejo, da znanost ne nasprotuje veri. Nasprotno! Vero spoštuje, jo dokazuje in človeku približuje.

V vrtincih sprememb

Ko so koncilski očetje, zbrani na 2. vatikanskem cerkvenem zboru, pripravljali pomembno pastoralno konstitucijo o Cerkvi v sodanjanju svetu, so skoraj enodušno izjavljali, da je najbolj značilno za ta naš čas neprestano, hitro, napeto spreminjanje razmer in struktur in samega družbenega reda. V uvodu konstitucije se to ugotavlja: „Človeštvo stoji danes v novem obdobju svoje zgodovine, kateremu dajejo pečat globoke in nagle spremembe, ki polagoma zajemajo ves svet. Povzročila sta jih človekov razum in človekova ustvarjalna dejavnost; te spremembe pa s svoje strani spet vplivajo na samega človeka, na njegove individualne in kolektivne sodbe in želje, na način njegovega mišljenja in delovanja tako v odnosu do stvari kakor tudi v odnosu do ljudi. Tako moremo govoriti kar o resnični družbeni in kulturni preobrazbi sveta, kar ima svoj odmev tudi v verskem življenju... Kakor vsaka kriza rasti tako tudi ta preobrazba prinaša s seboj nemajhne težave...“ (4)

Spremembe v Cerkvi

„Vse, kar živi, se spreminja. In čim močnejše je življenje, tem pogostnejše so spremembe“ (Newman). Cerkev sama je tudi živ organizem, je vedno mlado mistič-

no telo Kristusovo, ki mora nujno slediti temu naravnemu zakonu spreminjanja in prilagoditve. Spremembe v življenju in delovanju Cerkve se niso začele šele z zadnjim koncilom, ampak so bile v njej nekaj stalnega in nujnega, zakon življenja, ki zahteva, da se Cerkev v svojem poslanstvu prilagodi svetu, v katerem deluje, da mu laglje in uspešnejše oznanja zveličavne resnice in ga vodi skozi nevarnosti in zmede časa k večnemu cilju. Res pa je, da te spremembe, ki jih Cerkev doživlja po zadnjem koncilu, po svoji obsežnosti in globini vzbujajo presečenjenje in v mnogih vernikih tudi nek nemir.

Ne pozabimo, da je papež Janez XXIII, ki je, kot je sam izjavil, sklical 2. vatikanski koncil kakor po samem božjem navdihu, temu postavil za prvo in poglavito nalogo to, da se Cerkev sama v sebi prenovi in postavi nove temelje svojemu delovanju v sodanjanju nemirnem, vedno se spreminjajočem svetu. V okrožnici, s katero je koncil sklical, pravi: „Od Cerkve se sedaj zahteva, da neminljivo in božansko življenjsko moč evangelija spravi v žile sedanjega sveta. Današnji svet se sicer ponaša s svojimi pridobitvami na področju tehnike in znanosti, a tudi nosi posledice družbenega reda, katerega so nekateri hoteli

preosnovati brez ozira na Boga.“ V nagovoru, ki ga je imel ob začetku prvega koncilskega zasedanja, je celotni program koncila povzel v naslednje besede: „Kristusova Cerkev — luč narodov! Koncil naj bolj odpre oživljajoče studence nauka, ki razsvetljuje ljudi s Kristusovo lučjo in jim tako pomaga razumeti, kaj v resnici so, kaj je njihovo vzvišeno dostojanstvo in njihov namen. Doseže naj, da bo Cerkev po svojih otrocih povsod širila pomlad krščanske ljubezni...“

Držeč se teh navodil in smernic je koncil Cerkvi in svetu odkril nove poglede na življenje v svojih konstitucijah in dekretih,

ki jih bomo morali vedno znova prebirati in se vanje poglobljati.

Spremembe na slabo

Sklicujoč se na same koncilске dekrete in konstitucije, ki jih razlagajo po svoje, pa so mnogi katoličani začeli v Cerkvi spreminjanje, ki ga koncil ni imel v mislih in ga po vsej pravici lahko imenujemo prevratno in revolucionarno. Papež Pavel VI., ki mu je dana težka naloga, da sklepe koncila v življenju Cerkve uveljavi, ponovno opozarja na to prevratno gibanje in v enem svojih nagovorov takole zaskrbljen toži: „Naša generacija se čuti kakor

Naš Bled s cerkvico pozimi

upijanjena po teh spremembah. Spremembe so ji istovetne z napredkom, s katerim navdušeno sodeluje, često brez vsake rezerve: pozablja na preteklost, prekinja tradicijo in zapušča ustaljene navade... Tako se kar naprej govori o revoluciji, se širi in odobrava protestiranje, ne da bi se često vedelo, kakšen naj bi bil njegov nagib in cilj. Novost, novost; o vsem se razpravlja, vse mora biti v krizi.“

V tej mrzlični ihti po spremeni- njanju in reformi se nekateri teologi, duhovniki in laiki ne ustavijo niti pred razodetim naukom, niti pred temeljno cerkveno konstitucijo, ki jo je sam Jezus za vse ča- se uzakonil.

To krizo Cerkev je zadnji koncil predvidel, čeprav gotovo ne v tej meri, kakor se danes izživlja. Takole govori pastoralna konstitucija: „Nove razmere vplivajo končno na samo versko življenje. Ostrejši kritični čut z ene strani očiščuje versko življenje magičnega pojmovanja sveta in še razširjenih ostankov praznoverstva ter vedno bolj zahteva od človeka, da se vere oklepa bolj osebno in dejavno; zato mnogi pridejo do bolj živega čuta za Boga. Z druge strani pa vedno številnejše množice praktično odpadajo od vernosti.

Sedanja kriza Cerkev je gotovo zelo težka, morda najgloblja, kar jih je Cerkev do sedaj doživela. V začetku tega stoletja je Cerkev tudi doživela hud pretres po zmo-

tah modernizma, ki je bil nekakšen povzetek vseh krivih ver in ga je obsodil papež sv. Pij X. Primerjajoč sedanjo krizo Cerkev z omenjeno pravi stari Maritain: „V primeri s sedanjo mrzlico novega modernizma je bil oni iz časa Pija X le rahel prehlad.“

Nevarne zmote

V tej notranji revoluciji Cerkev gre v bistvu za neko novo gledanje na ustvarjeni svet brez ozira na Boga Stvarnika. Vse se gleda in presoja le z ozirom na svet in svetne stvari in dobrine, kot se danes pravi: v horizontalni, vodoravni perspektivi. Nič več se misli ne usmerjajo kvišku, vertikalno, navpično k Bogu. Boga se stavlja v ozadje. Govori in piše se celo o njegovi smrti, češ da nima s svetom več kaj opraviti. Kristus je bil pač popoln človek, a nič več. Njegovi čudeži, celo samo njegovo vstajenje, se razlagajo simbolično, mitično. Cerkev ni nadnaravna, božja, od Kristusa ustanovljena verska družba, marveč socialna družba, ki naj služi svetu. Vse vrednote se prevračajo. Kar je večno in nadnaravno, nima več veljave in koristi; vsa pozornost se posveča le naravnim stvarjem in ciljem. Na mesto Boga stopa človek. Greh ni več krivda pred Bogom in Cerkvijo, ampak le človeška slabost in pomota. Spoved zato ni več potrebna, dobro jo nadomešča psihoanaliza. Namesto

borbe proti grehu stopa borba proti revščini; skrb in prizadevanje za večno zveličanje naj nadomestita trud in skrb za zgradbo socializma, marksizma, ki bo ustvaril na zemlji zaželeni raj itd.

Pretrsljiv zgled za te duhovne in verske zablode nam nudi neki francoski duhovnik, ki je v reviji, katera nosi značilni naslov Katoliška protireforma 20. stoletja, zapisal sledeče: „Velika božična blagovest za nas je ta, da je Bog umrl. Ta Bog, o katerem se trdi, da je nekega dne ustvaril svet, ker je bil sam in mu je bilo dolgčas, ta Bog, o katerem se pravi, da je večni, da je vsemočen, da nas bo enkrat sodil... Ta Bog ne biva, zakaj na vsak korak, ki pomnoži človeštvo spoznanje, se umika božje gospodstvo. Onstranstva tudi ni. Vse izmišljene teorije teologov o nebesih, peklu in vicaah niso nič drugega kot čiste domišljije. Nič drugega ne obstoja kot to, kar smo mi. Bog je človek. Bog je vest ljudi. Le ljudje bivajo. Božje ljudstvo ni nič drugega kot občestvo ljudi...“

Gotovo je to pisanje skrajni ekstrem. Ni jih veliko, ki bi si upali napisati kaj podobnega. Ali tozadevno teženje obstaja. Moderni človek se čuti odraslega in dozorelega. Nič več ne potrebuje Boga in ga noče več priznavati. Tega Boga, ki človeka omejuje v njegovi dejavnosti in ga nadleguje s svojimi zapovedmi. Tako se danes s svetu uresničuje to, kar

je trdil veliki brezbožnik Nietzsche: Bog je umrl — ostane človek.

Vztrajajmo trdni v veri

Kdor pri plavanju zaide v vrtinac, mora zbrati vse svoje moči in uporabiti vso svojo spretnost, da se iztrga iz njega in se reši v mirne vode. Tako za nas, vernike teh viharnih časov, v teh vrtincah sprememb in zmed, ni druge rešitve, kot da vztrajamo trdni v veri, ki nam jo oznanja zakonito cerkveno učiteljstvo.

Naj nam služi v spodbudo poziv svetega očeta papeža Pavla VI., ki je v nedeljo, 7. novembra 1971, dan po zaključku 3. škofovske sinode, v svoji molitvi angelo-vega čiščenja takole govoril zbranim množici: „V tem trenutku skupne molitve se čutimo dolžne povabiti vas, da se z nami zahvalite Gospodu, ki svojo Cerkev podpira in ji odkriva njena pota v teh negotovostih in iskanjih, ki jih povzročajo razmere sedanjega sveta, v katerem mora ona živeti in vršiti svoje poslanstvo. Ena stvar je jasna: da moramo utrditi in poglobiti vero: vero v Kristusa, vero v njegovo besedo, vero v njegovo pojmovanje življenja, vero v njegovo kraljestvo, v njegovo Cerkev, če hočemo pametno razrešiti probleme, ki nam jih stavlja dejstvo, da smo Kristusovi učenci.

Alojzij Košmerlj

Poti in srečanja

11. Pozdravljen, Kristus!

Skozi napol zavešeno nebo se kradejo poševni žarki sonca. Kakor da se bojijo razparati sivkaste megle in pozlatiti vabečo zemljo.

Pot začenja v hrib. Mimo štiri-najstih postaj križevega pota bomo šli. Na vrhu nas čaka Kristus.

Že po prvih korakih smo tihi: naša razigranost in smeh na poti sta se umirila. Tu se neha veselil izlet: hodimo vštric s Kristusom, ki je nosil naloženo težo križa, se mu skušamo približati, ga razumeti, mu ga pomagati nositi. Čemu bi ga moral nositi sam, dokler je še vsaj malo usmiljenja v naših srcih?

Človek, pomagaj nositi težo sočloveku!

France in Mirko sta pred mano: jaz sem zadnji in se odkrijem pred prvo postajo.

France stoji pred barvno sveto podobo in zašepeta: „Pilat obsodi Jezusa na smrt“.

Čutiš z obsojencem: nedolžen prevzame nase obsodbo, da zadosti volji svojega Očeta, ki je po Njem hotel odrešiti nas.

Pred oči mi stopijo: Tone, Mirko, Jožko... Poznal sem jih in oglašajo se večkrat pri meni. Kaj ste storili, da ste bili pobiti? Kaj je storil Petrov oče, da so ga od-

vedli in za bukvo v gozdu s krampom potolkli? Branil se je izročiti edino kravo, ki je osmim otrokom dajala mleko. Je bila to pravična obsodba?

Kdaj bodo krivice izginile s sveta?

Molimo in molče gremo naprej.

Malo ljudi srečujemo. Zgodaj je še, zato je tiho na poti in nas nič ne moti v zbranosti.

Kapelice zapuščamo za seboj. Zdaj že nosi Jezus svoj križ, pada pod njim, srečuje žalostne žene katere tolaži on, namesto one Njega. Tam si ob človeku, ki se ga vendar le usmili ter mu za kratek čas prevzame breme. Simon.

Nekaj dobrega je storil. Ni žal mimo Njega, v pomoč mu je stopil.

Ali tudi mi tako storimo, ko srečamo potrebnega človeka, ki pričakuje naše pomoči? Bratje, ali smo si res bratje?

V sosedstvu je ostala vdova sama, brez sinov. Smo ji pričakovali lepo besedo, ko smo jo srečali? Saj drugega ni pričakovala, ker je skromna in vdana, le osamelost jo žge, tista praznота, da se nima s kom pogovoriti. Počasi bo pozabila občevati z ljudmi in mi jo pustimo.

Zadnjič je drobno dekletce stopilo na vozilo: šlo je v šolo. Ker živi v sosedstvu, vemo, da tolčejo

revščino, ker oče že leto dni ne more v službo zaradi bolezni, materino delo po hišah prinaša pičle hododke. V drobni roki je stiskala preštet drobiž in ga vsula soferju v roko za vozni listek. Nihče od nas ji ga ni kupil. Ni nas pogledala, sosede iz sosedstva: se ji nisimo z ničemer približali, da bi bila vsaj zaslutila košček dobrote v naših srcih.

Kako te ogreje taka drobna dobrot, ki ti jo dobra roka stori v potrebi! Nikdar je ne pozabiš! Je seme nove darežljivosti. Jo storiš tudi ti nepoznanemu, kakor so jo storili tebi. Iz ene zraste dru-

ga, tretja, se razrašča v polni žitni klas.

Ko bi ljudje ne pomandrili takih polnih žitnih klasov, bi dobrote ne manjkalo na svetu. Tako pa...

Jezusa pribijaju na križ. Slišiš udarce kladiva in vidiš curek krvi, ki oblije svete roke in noge.

Prosiš, da bi bilo tebi prizaneseno!

Jezus umira na križu... Strašna je Njegova smrt, mi pa drhtimo pred vsakim najmanjšim trpljenjem. Delo nas teži, v težavah godrnjamo, vse in vselej nam je pretežko. Kako se bomo kdaj dvignili iz nizkosti kvišku, če ne vi-

Jezus pade pod težo križa (Lesorez, ak. slikar Ivan Bukovec)

dimo Njega, ki je tudi najhujše bolečine prenese brez tarnanja?

Jezusa polože v grob.

Tam se konča vse. Trpljenje je mrtvo, bolečine usahnejo. Grob zapečati vse zemsko...

Še tri stopnice naprej. France prvi, Mirko za njim, jaz zadnji.

Veličastni Kristus stoji pred nami z razprostrimi rokami, ves bel, zmagoslaven.

Vstajanje! Poveličanje!

Naša Velika nedelja, oživljenje upanja.

Ko smo ga spremljali po trnjevi poti do smrti, smo trpeli z njim. In glej, zdaj je radost v naših dušah. Radost plačila!

Zagotovilo naše rešitve!

—

Gledam in prebiram imena na kamnih okrog: nihče jih ne bi mogel prešteti. Z vsemi barvami in v vseh možnih pisavah so pustili priče svojih obiskov na tem kraju. Koliko nežnih ročic je drselo preko teh kamnov in vtisnilo vanje svojo prisotnost. V njih spoznavam zameglene tuje obraze...

Iščem in gledam: od zgoraj, do kamor seže človek, do zemlje navzdol. Iščem, kje bi našel natiskane črke imena svojega sina. Da bi se srečala. Lani je hodil tod, pa ni pomislil tedaj na to, da bo iskal oče kdaj njegove pozdrave na kamnih. Ti, moj fant!

V malem zarisanem okvirju me preseneti: „Ave, Cristo!“

Brez podpisa, brez označbe leta.

Čemu podpis? Čemu leto? Za vse velja, za vedno velja!

Neznane! Koderkoli hodiš, kdorkoli si, pozdravljen!

Pazdravljen, prijatelj!

12. POČITNIC JE KONEC

Tisti zadnji dan ne storiš nič, je kakor izgubljen. Zbiraš svoje drobne stvari, jih tlačiš v kovček in misliš na pot.

Potem pride slovo. Slovo od vsega: od ljudi in zemlje...

Poslavljaš se od ljudi, s katerimi si prebil prijetne ure ob mizi: od tistih, ki so bili v tvojem sosedstvu; od onih, s katerimi ste se srečavali vsak dan na poteh — pravzaprav od vseh, kajti nikogar ne smeš prezreti, ker bi bilo nevljudno in zamerljivo. Le malo je takih, ki odhajajo na tibo, brez slovesa. Še drugo leto se jih spominjaš in skoraj nerodno ti je srečanje z njimi, ker misliš, da si jim kaj hudega storil.

Pravzaprav se slovo prične že na predvečer. Vsaj pri meni je bilo še vedno tako.

Čudovita je moč pesmi, ki nas povezuje in ki je tudi ob slovesu zadnja, katera nam prodre v srce. Ne moremo drugače: tisti, ki smo skupaj prepevali, se še enkrat zberemo in zapojemo, da še dolgo potem doni v nas čudovita melodija zadnjega večera. Z njo gremo narazen in na pot, pozabimo pa je nikoli. Leto za letom se najdemo tam ob cerkvi v večernem mra-

ku, zapojemo, in vedno pogrešamo nekoga, ki je lani pel z nami, a letos ni prišel. Kako prav bi nam prišel še njegov glas!

Pa vendar! Novi in stari obrazi, neznani in poznani glasovi. Vsi smo združeni pod razpetim nebom, ki nam žari s tisoč zlatimi zvezdami v lica in v oči.

Stojimo v krogu, pojemo; moj pogled se spreha po njihovih obrazih in mi je hudo, da jutri zvečer ne bomo več peli skupaj. Tu so možje z ženami, dekleta, fantje, znani in manj znani — vendar vsi smo eno — prijatelji. Kdo bi jih poznal po imenu?

Pojemo: naša je mladost, naša je pomlad, naše so rože. Vse vriska, vse kipi, le ljubezen je tiha, ki ostaja skrita v dnu srca.

Ob robu stoji gospod Rudolf, kakor budni pastir, in tudi njemu je toplo ob tej kipeči pesmi. Od časa do časa pritegne z nami kakor nekoč v vrisajočih letih s fanti na vasi. Ob takih večerih se tudi v njegovem srcu prebudi nekdanji sanjavi čas in vonj dišeče prleške zemlje...

Potem pade molk na kraj. Izpeta pesem še vedno drhti nad zemljo in se izgublja med hišami, med borovci, med drhtečo travo. Prisluhnite: še čez mesece bo zvenel njen daljni odmev in pričal o veselih ljudeh...

— — —

Sonce se nagiblje proti večeru. Žametno mehki so hribi, da bi se-

gel do njih in jih mehko pobožal. Ob stezi dehti po rožah, kakor tisto dopoldne, ko sem prihajal.

Zdaj se poslavljam in odhajam. Lepi dnevi so končani.

Čez ure bom že dremuckal na zibajočem se vozilu, ki bo enakomerno rezalo temo noči.

Rad se vračam. Grem domov!

Dr. Jože Krivec

MARIJINA KAPELICA

Župnik Milan Povše je zgradil kapelico, posvečeno „Naši ljubi Gospe srečne poti“, ki stoji ob poti iz La Plate v Magdaleno (na višini 15 km). Ob prisotnosti 2000 ljudi je bila blagoslovljena 9. maja 1971. Veliko potnikov se ob njej ustavi in počasti božjo Mater.

Stanko Skvarča

o božjepotni cerkvi v Lujanu

(Nadaljevanje)

Krsti, birme, poroke

1. Do polpreteklega časa so se pritoževati vnanji župniki, da jim njih župljani utekajo v Luján kršče^vvat in birmat svoje otroke ali sklepat zakonske zveze. Ponos vernega Argentineca je še danes, ako mi zatrdi: „Jaz sém krščen tukaj! V tej cerkvi!“ Razpoznavni dokaz za njegovo dejavno katolištvo je njegova izjava: „Ta moj sinko in vsi drugi moji otroci so prejeli krst v Lujanu!“

Celo predstojniki svetišča so imeli za pastoralni uspeh visoke statistike letnih krstov in jih primerjali s številom krstov pri sv. Kajetanu v Liniersu ali v Aparecidi v Brazilu.

Dandanes so nove strukture napravile konec temu pastoralnemu nesmislu. Za krst se zahteva, da roditelji prinesejo od lastnega župnika ustrezno dovoljenje. S tem so prisiljeni, da pridejo v stik s svojim dušnim pastirjem; le-ta bi moral po novi miselnosti krstiti njihovo dete ter tako postati njegov duhovni oče. Križi nastanejo, če domači dušni pastir (opravičeno) odkloni „pase“ ali stranka ni vedela(?) za novi predpis. Ima

zaobljubo! Torej: otrok mora biti krščen v tej cerkvi z dovoljenjem ali brez njega! „Še vero bom tukaj izgubila! In vi duhovniki namesto da bi nam pomagali k trdnejši veri, me boste spravili ob njo!“ Zavoljo ljubega miru (in ob znani tukajšnji načelni nedoslednosti) otroka pripustijo k sv. krstu. Vendar morajo botri ter starši v cerkveno dvorano, da jih službujoči krstitelj najprej za silo mentalizira.

Včasih se spustim v pogovor s temi starši ali botri: „Pa zakaj sploh hočete krstiti otroka? Kakšen pomen ima ta ceremonija za vas?“ Odgovor: „Da mi ga Bog (ali Marija) pozdravi, ker je revček bolehen“. „Da ne bo kakor živinče“. In predvsem: „Ker tako je navada“.

Radi delajo obljube krstiti v Lujanu civilno zvezani (jaz dosledno ne pravim civilno „poročen“), ker njih poroka ni poroka), konkubinarci in nezakonske matere. Ustavijo me in me jamejo spraševati, kakšni postopki in papirji so v ta namen potrebni. Dobe pojasnilo, jasno ter brez ovin^{kov}: Saj vaša zaobljuba ne drži! Marija je ne sprejme, ker živite

v grešnem razmerju! Ona želi in zahteva od vas to obljubo in tale sklep: da se boste poročili pred Bogom in pred Njo, oziroma da boste razdrli nedovoljeno razmerje! In da se boste prišli spovedat dosedanjih zmotnjav! — Včasih me kak tak duhovni revež zadovoljno zavrne: Dasi ne živimo, kakor je prav, nas Devica vedno uslišuje. Pomaga nam. Kar srečni smo v tem skupnem življenju.

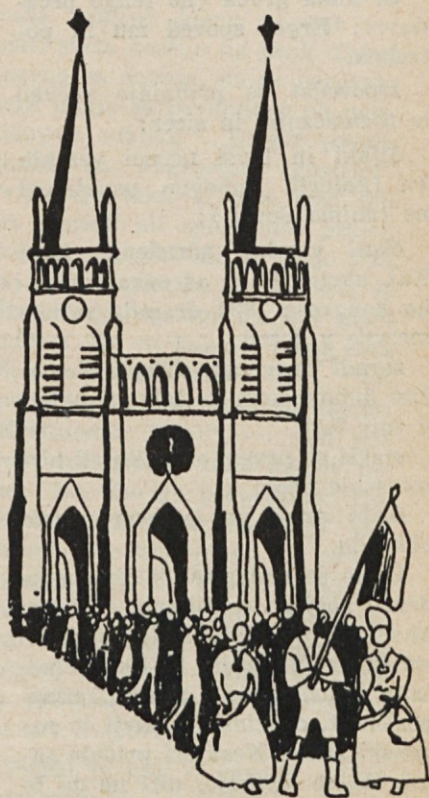
2. Birma se deli le enkrat v letu samo birmanskim kandidatom iz farnega okoliša. Od drugod prihajajo stalno spraševat, kdaj se bo birmovalo: „Otrok je zmerom bolehen in težko čakamo, da bo v naši fari birma“.

3. Poroke: za sklenitev sv. zakona v svetišču se zanimajo nekaterniki, ki bi se radi odtegnili obveznemu pripravljalnemu pouku v lastni fari. Povemo jim, da morajo opraviti predpisano poslušanje o zakonu v lastni župniji, prinesiti ustrezno potrdilo ter dovoljenje. Tako torej ne pridejo na račun taki, ki nimajo časa za resno refleksijo o pravicah, dolžnostih in nadnaravnih vrednotah tega zakramenta.

Romanja

1. Prvenstveni cilj romanja in Mariji najbolj všečna oblika romanjeve pobožnosti je izven vsakega dvoma: sprava z Bogom (in Marijo) v resni spovedi. V njej najde naša stiskana duša božjo uteho in se posveti. Prav kot se

spominja Ivan Cankar: „Željan tolažbe in posvečenja sem vtopil v farno cerkev svetega Pavla, ki je pred davno davnim časom videla in blagoslovila mojo mladost“. Od v luhansko cerkev vstopajočih niti en procent ne vstopi zavoljo posvečenja v zakramentu spreobrnjenja. Tukaj predvsem mislim na nedeljske mimohode po svetišču. Ob izrednih priložnostih je nekaj

Slovinci iz Buenos Airesa romamo vsako leto v maju v Luján

več tega „duhovnega prometa“. Zakaj pravcati in versko nepoučeni Argentinec se nima za grešnika. Venomer trdi troje netočnosti:

da je sila veren (muy creyente) ter da ima mnogo vere (tengo mucha fe);

da jako časti Devico luhansko (muy devoto de la Virgen de Luján);

da nima greha (no tengo pecado)... Ergo: spoved mu ni potrebna.

Izpovedat se prihajajo večidel le posamezniki in sicer:

dijaki in bivši učenci verskih šol (katerih duhovne uspešnosti ne cenimo dovolj);

člani verskih združenj, zlasti Kat. akcije, ki je od evharističnega kongresa 1934 dramila versko mrtvilo v deželi;

zaradi dnevnega stika z domačim duhovnikom se žele spovedati v tuji fari;

starši ob prvem obhajilu ali birmi svoje dece;

često prvič po lastnem prvem obhajilu.

Dalje se približajo k temu studencu božjega usmiljenja — srca, ki so doživela ali še doživljajo močne sunke življenja, ki jih premetava neusmiljeno: bolezni, nezaposlenost, družinski viharji in zakonski zlomi. Nekateri pridejo samo, da se izjokajo, niti ne da bi že čutili lakoto po duhovnih blagarih. Prevarana soproga kar naprej toži, ne zaveda se, da že

drugi čakajo v vrsti. Treba je zadrževati napete živce, potrpljivo jo poslušati in tolažiti: Vztrajnc molite in upajte zoper vsako upanje! Bog bo našel svojo pot, da moža spravi na pravšno pot! Morebiti bo to kak silen sunek, kaka bolezen ali veliko razočaranje. Kalvarijski Mariji (ki je istovetna z luhansko) se vsevdilj zatekajte. Zmagala bo Devica slavna! Zmagala kačo pekla — greh človeški!

Gnani od udarcev življenja in za roko pripeljeni k spovednici od milostne podobe, ki v določenih danostih kar elektrizira vernega domačina, — se žele spraviti z Gospodom Jezusom (in Njegovo Materjo) tudi ljudje, ki nimajo pojma o spovedi in še manj o obhajilu. Žele prejeti ta dva zakramenta. Nemara tudi iz kake obljube, za poroko, na nasvet neveste itd. Kaj napraviti s takim spokornikom, ki je blage volje? Kristus napoveduje o sebi: „Nalomljenega trsa ne bo prelomil in tlečega stenja ne bo ugasnil“. Zategadelj tudi takega sprejmemo; izpove se za silo v glavnih obrisih. Zatem gre kupit katekizem za prvence, mu ga blagoslovim in naročim, naj se doma pripravi za prvo dobro spoved in prvo obhajilo s pomočjo farne katehistinje ali duhovnika. K obhajilu v baziliki pa da ne sme iti, čeprav ima takšno zaobljubo.

(Zadnjič sta dva taka bogoiskalca prišla in pokleknila skupno k istemu okencu. On in ona. Razjas-

nil sem jima, da se mora spovedati vsak posamič.)

Do dna srca se smili duhovniku, ki je postavljen za odpuščanje grehov, a ne sme podeliti oproščanja. To so civilno poročeni ljudje: so drug se noče poročiti cerkveno. Mrzi vse cerkveno. Zaman iščejo krstni list. Vse te težave bi se dale premostiti. Toda: kadar je eden ali ako sta oba — ločenca; imata otroke, — žele pa taki brodolomci živeti v miru z Marijo in lastno vestjo —.

„Po nekaj letih (mesecih) zakona me je zapustil mož in šel z drugo. Našla sem sedanjega moža, ki se je ljubeznivo usmilit me in in mojih otrok. Kaj naj storim?“ Odgovoriti je treba načelno z besedami Janeza Krstitelja: „Ni ti dovoljeno“. V praksi pa je težko izvršiti ta ukaz in živeti, kakor veva deveta dekalogova zapoved.

Nenavadni ljudje se prikradejo plahoma v duhovnikovo bližino, ko je le-ta sam sedeč na sodnem stolu spokornega zakramenta, brez številnih spokornikov, ob opoldanskih urah ali „trudne, pozne ure že“, ko je bazilika v svoji mogočni skrivnosti skoro osamela. Med njimi so tudi možje, ki zavzema jo odličen položaj v družbi. Duhovna navzočnost mile luhanske Marije, Njena učinkovita milost jim vlije dovolj gonilne sile, da se vrnejo v naročje Boga svoje mladosti ter obnove z Njim krstno zavezo. — Prišel je morda pro-

sit za stvarne dobrine, a se je vrnil z novim življenjem v duši. „In šel je opravičen na svoj dom“.

To so konverzije v velikem stilu. To so Marijine zmage v Luhanu!

2. Zdi se neverjetno, a je resnično: odgovorno delo je deliti obhajilo v narodni baziliki. Ne zastran števila obhajancev. Paziti je treba namreč, komu se sme položiti sveta hostija na jezik. Zakaj dnevno se dogaja, da se nepovabljeni imajo za povabljeni ob mašnikovem vzkliku: „Blagor povabljenim na Jagnjetovo gostijo!“ Pristopijo taki, ki leta niso bili pri spovedi ali sploh niso prejeli prvega ophajila ali ne vedo več, kaj je Evharistija. — Ko sem že blizu njega, opazim, da je v plahi zadregi. Ne ve, kako je treba usta odpreti in jezik nastaviti... Nagovoriš ga z obrednim obrazcem: „Kristusovo Telo!“ — On kar molči ali ponovi duhovnikove besede. Na tiho ga povprašam: Koliko let niste bili pri spovedi?“ Odgovori: dve leti, 10 let, ob prvem obhajilu, nikoli. Pojdite najprej tjakaj k (duhovnemu) očetu, ki sedi v spovednici in se pogovorite najprej z njim! — Brez posebne protesta odide in največkrat res gre k spovedi.

Prišlo je tudi v navado, da ob pomanjkanju spovednikov gredo dobronamerni verniki „na Jagnjetovo gostijo“, po maši pa k spovedi, dasi so bili vezani na predhodno izpoved grehov.

Bogosluzni KOLEDAR

2. februar: Jezusovo darovanje — svečnica — praznik

V Jeruzalemu je bil praznik znan že v 5. stoletju; v Rimu so ga najprej praznovali v 7. stoletju. Od 10. stoletja do leta 1960 so ga imenovali „očiščevanje Device Marije“. Sedaj je spet Jezusovo darovanje.

3. februar: Sv. Blaž, škof in mučenec — neobvezni god

Češčenje sv. Blaža, škofa v Sebasti, je bilo zelo razširjeno v Armeniji. Rimska cerkev ga časti od 12. stoletja.
Sv. Oskar, škof — neobvezni god

5. februar: Sv. Agata, devica in mučenka — obvezni god

Njen god časti rimska cerkev od 6. stoletja dalje.

6. februar: Peta navadna nedelja

Prvo berilo: Pravični je luč v temi (Iz 51, 7-10). Drugo berilo: Vera iz božje moči (1 Kor 2, 1-5). **Evangelij:** Kristjani so sol in luč sveta (Mt 8, 13-16).

Sv. Pavel Miki, duhovnik, in tovariši mučenci

26 japonskih mučencev. Umrli so leta 1597. Prvi mučenci Daljnega vzhoda — kanonizirani leta 1862.

8. februar: Sv. Hieronim Emilijani — neobvezni god

Umrli leta 1537 v Italiji. Kanoniziran leta 1767. Njegov god smo prej praznovali 20. julija.

10. februar: Sv. Sholastika, devica — obvezni god

Umrli je na gori Monte Cassino pri Rimu leta 547. Njen god praznuje rimska Cerkev od 12. stol.

11. februar: Lurška Mati božja — neobvezni god

Marija se je od 11. februarja do 16. julija leta 1858 osemnajstkrat prikazala preprosti deklici Bernardki Soubirous. Spomin na ta prikazovanja obhaja Cerkev od leta 1907.

13. februar: Šesta navadna nedelja

Prvo berilo: Bog daje svobodo, da delamo dobro (Sir 15, 15-20).

Drugo berilo: Bog je pred veki določil modrost za naše povečanje (1 Kor 2, 6-10). **Evangelij:** Jezus daje novo postavo (Mt 5, 17-37).

14. februar: Sv. Ciril in Metod, slovanska apostola — obvezni god.
V Sloveniji pa: obvezni praznik. Glavna zavetnika ljubljanske nadškofije. Drugotna zavetnika mariborske škofije.

Sv. Ciril je umrl kot redovnik v Rimu 14. februarja 869, njegov brat, sv. Metod, škof, pa je umrl 6. aprila 885. Njegov god — vpisan v rimski koledar leta 1880 — je Cerkev najprej praznovala 5. julija, pozneje pa 7. julija.

17. februar: Sv. sedem ustanoviteljev servitov — neobvezni god

16. februar: pepelnična sreda — pričetek štiridesetdnevnega posta
Liturgična konstitucija drugega vatikanskega zбора naroča, naj bi v postnem času: bolj spoznavali božjo besedo, bolje molili, bolj delali pokoro in bolj živo obnovili svojo vero ob spominu na krst.

20. februar: Prva postna nedelja

Prvo berilo: Stvarjenje in greh prvega človeka (1 Mojz 2, 7-9; 3, 1-7). Drugo berilo: Milost je močnejša od greha (Rim 5, 12-19). **Evangelij:** Jezus se posti, hudič ga skuša (Mt 4, 1-11).

21. februar: Sv. Peter Damiani, škof in cerkveni učitelj — neobvezni god

Umrl leta 1072. Njegov god je bil vpisan v rimski koledar leta 1823.

22. februar: Sedež apostola Petra — praznik

23. februar: Sv. Polikarp, škof in mučenec — obvezni god

Umrl leta 155. Na vzhodu so njegov god praznovali od 4. stoletja dalje. V Rimu od 13. stoletja.

27. februar: Druga postna nedelja

Prvo berilo. Bog pokliče Abrahama (1 Mojz 12, 1-4). Drugo berilo: Bog nas kliče in razsvetljuje (2 Tim 1, 8-10). **Evangelij:** Jezusov obraz se je zasvetil ko sonce (Mt 17, 1-9).

I. I.

(Nadaljevanje)

Pa še drugo vabljivo predstavo je poklical pri tem odločanju predme spomin. Strica, ki je bil tudi „gospod“ in sem ga poznal z njegove slike doma na steni. Tam stoji visoko vzravnán v obleki vojaškega kurata z vojske, v dolgih hlačah s svetlo progo ob strani, v suknji s tesno zapetim ovratnikom in svetlimi gumbi in z visoko kapo na glavi, s svetlim senčnikom in kot bleščečo medaljo spredaj, in bele rokavice drži v roki. Ko je prišel domov, smo se ga vsi že tedne prej veselili. Blizu glavne hiše je stala „kašča“, ki je dejansko imela v pritličju kleti in so bile shrambe v prvem nadstropju. Tam pa je tudi bila posebna „gospodova soba“, kjer je bival naš stric „gospod“. kadar je prišel domov. Ta je bila drugače vedno zaklenjena in sem jo imel priložnost videti samo za hip skozi vrata, kadar je mama vanjo šla

kaj iskat. In se mi je zdelo, da je takrat zadihalo iz nje nekaj kot v kapelici sv. Jožefa na vasi, ki sem jo mogel gledati le skozi zaklenjena mrežasta vrata in je iz nje vel duh po vrtnicah in lilijah.

In ta naš stric je bil prijazen in dober tudi z nami otroki in nam je vedno tudi kaj prinesel.

Kako ne bi tedaj tudi mene vabilo iti v svet in postati „gospod“.

Minilo je potem nekaj let — takrat se mi je zdelo, da tečejo prepočasi — in šel sem na to pot: v svet, v mesto, v šole — in srce mi je okušalo lepote, pa včasih tudi bridkosti tega koraka in te poti.

O mojem bodočem poklicu se v družini nikdar več ni govorilo.

Drug za drugim so mi razmeroma mirno tekla mladostna študentovska leta in že sem stal na koncu srednje šole, pred maturo.

Bil sem za veliko noč doma, na zadnjih svojih počitnicah pred veliko maturo. Lepa, sončna velikonočna nedelja je bila. Mama je v kuhinji, ki je bila velika in je služila obenem za vežo, kot je večkrat v kmečkih hišah, pripravljala praznično velikonočno kosilo. Stal sem na vratih odprte kuhinje v prijetno ogrevajočem pomladanskem soncu in se pogovarjal z mamo pri kuhi. Kot slučajno je prišel nekaj v kuhinjo iskat še ata in smo bili spet sami. Izrabil sem priložnost, ki sem jo pričakoval — morda sta jo pričakovala tudi onadva — in spregovoril:

„Ko smo sami trije,“ sem začel

— že ob teh besedah sta najbrž zaslutila moj namen in se je mama še bolj sklonila nad lonce in je ata brez potrebe nekaj iskal ob omari — „se mi zdi prav,“ sem nadaljeval, „da najprej vama povem, preden bomo o tem razpravljali z drugimi sedaj ob koncu gimnazije, s sošolci in morda s profesorji: po maturi imam namen iti v semenišče in postati duhovnik.“

Po trenutku zadrege je ata nekaj preprosto bolj zamomljal, da sem pač svoboden in da je tako prav. Mama pa je potem jasno povzela misel: „Svoboden si,“ je dejala, „...čeprav je to vedno bila tudi najina želja,“ je pristavila z nekako narejeno mirnostjo in s tem izrazila svojo sicer skrito radost.

Tudi ata je gotovo bil vesel te odločitve. A kot posrednica med njim in nami otroki — to se je večkrat pokazalo — je njegovo misel in čustva izražala mati.

Potem smo spet govorili samo o navadnih, vsakdanjih rečeh.

Postal bom duhovnik... Ni bilo več govora o „gospodu“, kot skoro petnajst let prej, v mojih otroških letih.

V teh letih se je spremenilo marsikaj; spremenili so se časi in tudi ljudje nismo bili več isti.

Pred menoj sedaj ni bila več podoba o varnem in lagodnem življenju duhovnika. Nasprotno! Vedel sem, kaj se je dogajajo z vero in duhovniki v ruski revoluciji,

kaj potem v mehiškem preganjanju Cerkve in španska revolucija se je pripravljala. Tudi v moji domovini je sovražna propaganda netila nerazpoloženje proti Cerkvi in duhovnikom.

Pa sem tedaj tudi vedel, kaj je duhovnik v sebi, kaj pomeni otrokom in mladini, kaj bolnim in zapuščenim, kaj stiskanim in zavrženim, kaj v vzgoji in izobrazbi naroda in narodni kulturi. Vedel sem, kaj je našemu narodu slovenski duhovnik. Srečal sem se v svoji mladosti tudi s krasnimi duhovniškimi značaji — nekateri od njih še žive, nekateri pa so že mrtvi, nekateri od njih celo zavrženi od „naroda“.

Drugačno je bilo sedaj to moje odločanje o poklicu kot nekoč v otroških letih. Ob vsem tveganju, vem, da se me je polastil odločen

sklep: Duhovnik moram postati — to je moja pot, pa naj bo kar koli. Tudi če bi bilo treba umreti, kaj zato — saj v nasilju in brez svobode, ko bi v našem narodu duhovniki morali padati, življenje res ne bi več bilo vredno življenja.

Pregledati vse skrivnostne vplive, ki oblikujejo dušo in vodijo mladostnika do takih odločitev, pa človeku ni dano, pozna jih v globino samo Bog.

In ali ni pri tem vplivanju v najglobljih skrivnostnih vzgibih mlade duše bila udeležena tudi materina molitev, ki je želela imeti sina duhovnika...

Postal bom torej duhovnik...

In mi trije smo potem govorili samo o navadnih, vsakdanjih rečeh.

*

Hitro so mi potem minila bogoslovska leta. Bil sem novomašnik.

Ata ni nič rekel. Mama pa je spet spregovorila, tudi sedaj obenem v imenu očeta, kot posrednica med njim in sinom in tolmač tudi njegovih čustev.

Tokrat prav nič ne vem, v kakšnih zunanjih okoliščinah je to bilo: ali prvi večer, ko sem se kot novomašnik vrnil domov in vsej zbrani družini, staršem in devetim bratom in sestram, v svečani tihoti podelil novomašni blagoslov, ali je bilo morda pred odhodom v cerkev za prvo daritev na dan nove maše, ali ob kaki drugi priložnosti... Prav nič se ne spomnim zunanjih okoliščin, ker mi jih je

najbrž v duševnosti zatemnil globoki vtis maminih besed, ki mi še danes čisto jasno odmevajo v ušesih in žive v srcu: „Ivan, obema, atetu in meni, si vedno bil samo v veselje...“

Vem le, da je bilo to rečeno kot mimogrede, kot da bi mati morala skrivati ta dragocena čustva zaklenjena v globinah srca, da ne bi zunaj razkazovana bila kako omažešana.

Spomnil sem sem v tem hipu trenutkov, ko sem jima bil prinesel kot študent konec leta na počitnice šolsko spričevalo, kar sta navadno sprejemala brez besede pohvale, kot da ne razumeta, ali bi to ne bilo važno. Spet sta zadovoljstvo zaklepala v skrite koticke srca. Kaj čutita, sem nekoliko domneval, ko sta mi bila po dogodku v navadnih vsakodnevnih srečavanjih v moji bližini v besedah in vedenju tako dobra in prijazna.

Pa mi je obenem stopilo pred oči, kako sem jima pisal za god. Nekaj iskrenih besed je bilo, ki jih kmečki študent staršem zmore napisati, pa bi jih jima težko osebno govoril... Ali je to njima bilo tisto veselje... Včasih sem bil res potem doma na počitnicah kje našel skrito tako kratko svoje voščilno pismo, pa skrito tako, da jima je vendar bilo pri roki. Ali pa morda mislita na trdo kmečko delo, s katerim sem doma o počitnicah skupaj z brati pomagal, ko sta se bila sama z atom še tako preveč trudila. Res sta mi

bila sama z zadovoljstvom in ponosom povedala, kako so jima sosedje govorili: „Vaš Ivan bi moral ostati kar doma na kmetiji, ko je tako priden delavec.“

Pa sem se tudi spomnil ob tistih maminih besedah sinu-novomašniku drugih njenih besed nekaj let nazaj. Za uvod teh spominov sem jih že omenil. Ko sem jo v besedah le preveč dražil, ne iz hudobije, le iz mladostne razposajenosti, in ji je utrujeni bilo le preveč, me je očitajoče prijela: „Boš videl, Ivan, še hudo ti bo zaradi tega, kadar mene več ne bo!“ Pa me sedaj kot novomašnika spomin teh besed ni težil, ker mami to ni ostalo v srcu, vse je pozabljeno: „samo v veselje si nama bil.“

Kaj bi mati mogla reči lepšega sinu-novomašniku za njegovo slovo od domače družine.

Vsa družina je imela v pripravljajanju novomašnega slavlja skrb in dela dovolj. Gotovo sta bila ata in mama utrujena, ko smo bili zbrani na slovesnem novomašnem kosilu. Kot je navada, sem se v nagovoru med kosilom zahvalil dobrotnikom. Ko sem takoj v začetku omenil starše, ki sta mi sedela na vsaki strani, sem začutil, kako se je ob meni zganilo nekaj belega — mama si je šla hipno z robcem k obrazu... Jaz sem pohitel na druge dobrotnike in tako prizanesel njej in sebi. Kako naj se razkazujejo pred javnostjo najplemenitejša čustva, ki bi jih utegnili omadeževati tuji pogled...

Kaj je mati čutila ta dan, je preprosto izrazila pozneje, čez petindvajset let, za mojo srebrno mašo daleč v tujem svetu, v enem zadnjih pisem, malo pred svojo smrtjo — da je bil to najlepši dan njenega življenja.

*

Po kratkem vojaškem roku sem malo pred začetkom druge svetovne vojske nastopil prvo duhovniško službo kot kaplan na fari. Ta ni bila prav soseda moje rojstne fare, pa tudi ni ležala prav daleč od nje.

Bilo je po nekaj mesecih te moje službe, ko sem se ravno nekako vživel v novo delo. Lepega dne se nepričakovano pojavi mama, vedra in vesela, češ da bi rada videla, kako se imam na novem mestu. Bilo je na navaden dan med tednom, ko si je odtrgala čas za ta obisk. Vedela je, da v nedeljo ne bi bilo dosti priložnosti govoriti s sinom in da bi ga utegnila motiti pri obilnem delu.

Ne spominjam se veliko podrobnosti od tega obiska. Ostal pa mi je v spominu splošen vtis prijetnega doživetja, ko smo se mati, gospod župnik in jaz — domače razgovarjali o našem življenju, razmerah in delu, ki nam je takrat še potekalo v miru. Posebno od te priložnosti hranim svojega prvega župnika v lepem spominu, ker je mater sprejel tako prijazno in ljubeznivo in smo se razgovarjali res kot stari znanci.

Film: Izpoved policijskega komisarja preiskovalnemu sodniku

Confesión de un comisario a un juez de instrucción

Veliko zanimanja je zbudilo zadnje čase filmsko delo italijanskega direktorja Damiana Damianija, s katerim razkrinkava italijansko mafijo in njeno politično in gospodarsko mrežo. *Confessione di un Comisario di Polizia al Procuratore della Republica*, ki na prvi pogled močno spominja na film Costa-Gavrasa „Z“, odkriva organiziranost, vplivnost, teror, skrivnostnost in uspešnost te tajne družbe, ki je v preteklem stoletju neomejeno gospodarila na Siciliji in ki je dejavna, kot zgleđa, še danes.

Zgodba filma je tale: Hudodelc Li Puma je spuščen iz norišnice. Hitro se poveže s svojimi privrženci in oborožen vdre v pisarne gradbenika Lomunna, ki mu je onečastil sestro, da bi obračunal z njim. Lomunna ni v pisarni, zato postreli z brzostrelko tri njegove pajdaše, a kmalu pade tudi Li Puma sam.

Ta poboj hudodelcev, ki je na videz le obračun nasprotnih tolovajskih band, začneta raziskovati policijski komisar Bonavia in preiskovalni sodnik Traiani. Komisar, ki se je postaral v boju proti zločinu, ima jasne pojme o dejan-

skem stanju in vsem ozadju. Sodnik pa, ki je šele prišel v kraj, dvomi o vsem in noče sprejeti komisarjevih zaključkov. Že koj od začetka se nakazuje med njima neka napetost, ki se bo stalno stopnjevala do tragičnih posledic.

Komisar, zrel, izkušen in zanašajoč se na svoje poznanje okolja, v katerem deluje, se ne ustavlja ob dvomih in ne dopušča odlašanja. V letih svoje službe je vse prepogosto nahajal v sodni birokraciji nepremagljive ovire za vršenje pravice. Popolnoma jasno mu je, da je glavni krivec vsega zla v okolju gradbeni podjetnik Lomunno s svojimi plačanimi privrženci, med katerimi so pa tudi visoke osebnosti iz političnega in gospodarskega sveta ter krajevni župan.

Preiskovalni sodnik, veliko mlajši, je previden in hoče vse razloge preišljeno pretehtati. Višja izobrazba in tenkovestnost sta mu v njegovem preiskovanju podzavestno v oviro. Ko mu policist razkrije svoje sumnje in zahteva aretacijo slovitnega hudodelca, ki se zmeraj izmuzne in nemoteno kljubuje pravici zaradi svojih političnih zvez in svojih čuvajev, sodnik

noče pristati na aretacijo brez trdnih in do konca prepričljivih dokazov. Še več: začne sumiti o komisarju, ta pa o njem, medtem ko hudodelci neovirano počenjajo svoje umazane posle naprej.

Medsebojno nezaupanje glede nepristranosti raste med obema dobronamernima funkcionarjema in razpoka med njima se širi in veča, čeprav hočeta oba doseči isti cilj, a po različnih potih.

Nepodkupljivi, a obenem neizkušeni sodnik odstavi komisarja, ta pa v zavesti, da na zakonit način ne more obvladati in onemogočiti morilcev, ki jih ščitijo visoki denarni interesi, in lastno roko ustrelj Lomunna, s katerim je imel še stare račune, in gre mirno v zapor.

V razgovoru s sodnikom ga sprašuje o čistosti in poštenosti pravice, sprašuje ga, če ni zakonita sodna oblast sporna, ker po nje-

govji skušniji ne ščiti enakomerno pravic vseh državljanov, ampak le interese določenih oseb.

V zaporu dva Lomunnova pajdaša umorita komisarja, sodnik pa navsezadnje le sprevidi, da je njegov predstojnik, najvišji sodnik Malta, do katerega je čutil neomajno zaupanje in občudovanje, zapleten v mreže mafije.

Direktor Damiani predstavi boj med pokvarjenim sistemom in dvema osamljenima predstavnikoma pravice z etično resnobnostjo in iskrenostjo. S prizadetostjo tudi riše tragični nesporazum med obema pravicoljubnima posameznikoma.

Gledalec spremlja z razumevanjem in simpatijo razvoj komisarja, ki ga značajna nepotrpežljivost, moralna utrujenost in usmiljenje do žrtev, ki jih je poznal od blizu, nujajo k sklepu, da bo vršil pravico mimo legalne pra-

Martin Balsam
(v sredi in
Franco Nero
(desno) v vlogi
komisarja in
sodnika

vice in z istim orožjem kot hudo-
delci. Vendar se človek zdrzne ob
misli, kam lahko pripelje ta pot.

Dobro je očrtan tudi sodnik, ki
hoče doseči pravico znotraj obsto-
ječih zakonov, a pride na koncu
do trpkega spoznanja, da je pro-
danost segla že zelo visoko in da
je praktično nemogoče izboljšati
položaj. To spoznanje je bridko
za gledalca.

Film kaže ranljivost in nezašči-
tenost povprečnega državljana v
sodobni družbi, obtožuje pa po-
sredno tudi tiste družbene siste-
me, ki omogočajo povarjenost vi-
sokih družbenih funkcionarjev in
razkroj družbe. Vendar Damiani
nikjer ne trdi, da so predstavniki
družbe dobri ali slabi, ker
predstavljajo določeno stranko ali
ideologijo, ampak so taki iz oseb-
nih globinskih razlogov.

Film, ki traja 100 minut in je
prepovedan za mladino do 18. le-
ta, je resno delo glede vsebine in
obdelave. Tudi estetsko je vse-
stransko zadovoljiv. Martin Bal-
sam kot komisar in Franco Nero
z izjemno intenzivnostjo doživlja-
ta svoje vloge, polne tesnobe in
človečnosti. Scenografija ni kriče-
ča kot pri „Z“, ampak umirjena.
Delo ne nakazuje rešitev spricho
težkih in velikih vprašanj, vendar
ravno zaradi nepodkupljivosti in
poštenosti obeh glavnih junakov,
pušča odprta vrata zaupanju v
človeško dostojnost.

J. Š.

OD VZHODA DO ZAHODA

Severna Koreja

Po izjavi južnokorejskega škofa
Jožefa Byung-hwa Changa verjet-
no v Severni Koreji ni danes niti
enega katoliškega duhovnika, pač pa
so tam še vedno katoliški verniki,
ki vere niso zapustili.

Zahodna Nemčija

Najnovejša statistika je pokazala,
da gre v Zahodni Nemčiji 35,6% ka-
toličanov vsako nedeljo k sv. maši,
18,7% jih gre pogosto, 17,9% ob pri-
ložnosti, 18% redkokdaj, 10% pa
nikoli.

Afriška „asistenca“

Pri vodstvu jezuitskega reda so
pred kratkim ustanovili tudi afriško
„asistenco“. Danes deluje v Afriki
okoli 1600 jezuitov in sicer med 20
narodov. Vendar jih je le 270 afri-
škega rodu. Pod novo dvanajsto je-
zuitsko „asistenco“ spada 26 je-
zuitskih srednjih šol in vrsta pro-
fesorjev, ki poučujejo na državnih
šolah in univerzah.

Originalen film

Italijanski režiser Pino Tosini je
končal snemanje filma „Tistega 14.
maja 1924“. V njem kaže neobičaj-
no življenje kapucina fra Lina iz
Maupasa, o katerem je papež Janez
XXIII. rekel, da je bil „brat tat. ki
krade bogatim in daje siromašnim“.
Ta kapucin je bil prijatelj anarhi-
stov in je umrl leta 1924.

Pater Leppich razlaga sv. pismo

FEBRUAR

Iz sv. evangelija po Mateju

1. febr. 6, 24. Ni mogoče, da bi ob nedeljah hodili k maši, med tednom pa obesili vero kot klobuk ali plašč v tovarniško ali pisarniško omaro.
2. febr. 6. 25-30. Niti kruta Simeonova dalekovidnost ne omaje v Mariji zaupanja v Boga. Zakaj mi tako malo zaupamo vanj?
3. febr. 6,31-34. Napak razumemo zaupanje v božjo previdnost — bo že Bog preskrbel! —, kadar zaradi lastne udobnosti ne skrbimo za onemogle starše ali domače.
4. febr. 7, 1-5. S kakšno pravico grebejo časniki in revije v zasebno življenje cerkvenih predstavnikov — zgolj iz želje po senzaciji? Se ti zdi prav?
5. febr. 7, 6. To posebno zadene starše, kadar si s težavo prizadevajo za dvojni zaslužek, ne posvetijo se pa vzgoji otrok.
6. febr. 7, 7-12. Bog meri našo ljubezen do bližnjega po ljubezni do samih sebe. Česa vsega si ne želimo zase in kako radi zavidamo druge!
7. febr. 7, 13-14. Tu misli Kristus tudi na vse tiste naše sodobnike, ki v rekah derejo skozi ozka vrata na stadione in beznice, ne vidijo pa široko odprtih cerkvenih vrat.
8. febr. 7, 15-20. Komunizem nasičuje azijske narode z rižem, obenem pa neti v njih sovražstvo do krščanstva. Prosimo, da bi ta ljudstva pravočasno razkrila komunističnega volka.
9. febr. 7, 21-20. Zakaj je Zahod tako mlahav in prilagodljiv do komunizma, ko je ta v bistvu še vedno tako skrajno nepopustljiv? Zato, ker je brez hrbtenice, kateri daje trdoto

in moč popolno upoštevanje in posnemanje Kristusa v odnosu do Satana.

10. febr. 8. 1-4. Z malo več kot enim dolarjem je možno ustaviti gobe. Gobavcev je več milijonov! Junaški fantje in dekleta prostovoljno pomagajo v gobavskih naseljih in bolnišnicah. Bi morda tudi ti lahko kdaj dal tisti nekaj več kot en dolar in s tem rešil vsaj enega gobavca?
11. febr. 8. 5-13. Vojak, ki moli, se laže bori proti skušnjavi, ki ga vleče v nasilje in zločine. Tudi za vojake in za vojaške voditelje smo dolžni moliti!
12. febr. 8. 14-17. Preprosta žena iz hvaležnosti za ozdravljenje ne ve, kako bi postregla. Se kdaj zahvalimo za zdravje, ki ga uživamo?
13. febr. 8. 18-22. Kadar Bog kliče, je treba premagati vsakršno navezanost, celo na starše, domače ali kar ovira predanost Bogu.
14. febr. 8. 23-27. „Reši nas, Gospod, ker se potapljamo!“ Kako primerna prošnja tudi za naš čas!
15. febr. 8. 28-34. Hudič ni tako nedolžno strašilo. Saj jih je celo mnogo takih, ki verujejo v Satanovo bivanje, zanikujejo pa Kristusa. Veruješ, da hudobni duh res je in da ima svoj vpliv na svet?
16. febr. 9. 1-8. Kristus ne razkazuje svojega usmiljenja. V vsak primer se vživi. Grem kdaj mimo tuje telesne ali duhovne revščine, ne da bi se zanjo zmenil?
17. febr. 9. 9. Kristus je v vsakem človeku videl dušo, zaradi kateri je prišel na svet. Pa naj so bili mitničarji ali Marija Magdalena ali ti. In ti, sodiš ljudi samo po ugledni zunanosti?
18. febr. 9. 10-13. Naše ljubezni do bližnjega je večkrat konec, ko naletimo na betežno starost, na zunanjo umazanost, na moralno ali versko zapuščenost. Ti je zoprno ali se ti zdi „za malo“ govoriti s človekom, ki ga je družba brez ljubezni potisnila ob rob življenja?

19. febr. 9, 14-17. Krščanstvo ni skupek paragrafov, ampak vesela predanost Bogu.
20. febr. 9, 18-26. Kaj pomaga bedeti eno uro pri mrtvem ali jokati pri pogrebu, če živemu nismo zmožni posvetiti ene minute, ki bi ga rešila za vso večnost!
21. febr. 9, 27-31. Neka mati s slepim otrokom je vsak dan za deset minut držala zaprte oči, da bi razumela in imela potrpljenje s slepim sinom. Sempatja pripravimo oči za eno minuto, da bomo znali ceniti in biti hvaležni za veliki dar zdravih oči.
22. febr. 9, 32-34. Gluhonemih je na tisoče in tisoče. Se kdaj zahvališ za nezasluženi dar govora in sluha?
23. febr. 9, 35-38. V vseh časih je Bog klical mlade fante v duhovništvo. Danes se v tehničnem in laičnem okolju zgubi sorazmerno preveč duhovniških poklicev. Prosimo za nove duhovnike in redovnice!
24. febr. 10, 1-6. Ozdravljanje bolnikov je bilo Jezusovo drugotno in trenutno poslanstvo. Tri leta je hodil iz kraja v kraj in dobrote delil. Kdaj sem naredil zadnjikrat kako telesno ali duhovno delo usmiljenja?
25. febr. 10, 7-15. Tudi današnji duhovniki morajo obiskovati duše. Zakrknjeno srce pa z bolečino prepustijo vplivu Satanojemu, pa božji dobroti — in **naši molitvi!**
26. febr. 10, 16-25. Prosimo za otroke-komuniste, ki lastne starše izročajo v smrt ali v taborišča.
27. febr. 10, 26-33. Milijoni žrtev so v 60 letih komunizma dali življenje za Kristusa. Nas pa je sram, da bi se s kom pogovarjali o verskih rečeh. Bog nas reši napačnega sramu in človeških obziriv!
28. febr. 10, 34-42. Kristus je prinesel „meč na svet“ pomeni: njegovi učenci morajo biti pripravljene na boj proti strastem in proti hudobiji sveta.

Kdor verjame sanjam, pravzaprav vse življenje spi

(Kitajski pregovor)

Tako dekle, ki sanja o svojem „čudovitem princu“, pa ne vidi, kako bi morala že danes pomagati v družini... Spi!... Ali fant, ki se ima že za inženirja, a ni sposoben pravilno potegniti črte z ravnilom, se dolgočasi pri učenju jezikov (ki jih bo jutri potreboval, če bo hotel študirati po tujih strokovnih knjigah), se norčuje iz prapovisa (zaradi tega jutri ne bo sposoben napisati kakšno kratko poročilce)... Spi!... Koliko ur na dan presanjam?... Te prištej uram spanja, kajti sanjariti daleč od stvarnosti, pomeni spati... Kaj ti ostane?

Edino, kar nas v naši bednosti tolaži ie zabava: prav to pa je naša največja bednost

(Blaise Pascal)

Mnogi odrasli in mladi ljudje si na vse mogoče načine prizadevajo, da bi se raztresli, da bi se zabavali, razveselili, ker ne marajo razmišljati, ne marajo sami sebi pogledati v obraz in tako odkriti svojo bednost na mnogih področjih... „Nimam časa, da bi pre-mišljeval, da bi molil, da bi hodil v cerkev...“ Vedno pa bom našel čas, da bom bral časopis, gledal televizijo, igral karte, šel na tekmo, plesal vso noč... Kako težko je biti pošten in iskren do samega sebe! Koliko časa vsak dan posvetim premišljevanju? Koliko časa porabim za zabavo? Kaj želim pri tem pozabiti?... Gospod, potrudi se bom, da se bom zabaval do pametne mere, da se bom mogel bolj zavedati svoje vednosti...

ker
te ljubim

**Življenje piše
najganljivejše zgodbe,
samo treba jih je
znati brati**

Tisto noč Anica ni mogla zaspati. Premišljevala je. Je ravnala napak? Bi smela storiti drugače? Kaj ji je pred kratkim rekla Hilda?

Velika večina deklet ne zna ljubiti. Njihova ljubezen ne raste iz srca. Veš? Nimajo več tistega čara, ki prihaja iz duše, prijaznosti, privlačnosti, ki brsti iz plemenitega srca. Ne znajo v srečanju s fantom ustvariti lep, prijeten trenutek. Kjer manjka globine, duhovnosti, kjer ni srca, tam prevladuje samo zunanost. Namesto osebnega časa je samo še spolna omamnost. Verjemi mi, ljubezen je nekaj lepega, sladkega, vendar se je treba naučiti ljubiti.“

Res je, Hilda ima skušnjo. Pred pol leta se je poročila. Tudi iz njenih ljubezni so se včasih norčevali. Danes je srečna.

Anica se je spraševala. „Kaj bo z najino zaroko?“

„Če ne popustiš, boš nazadnje ostala sama,“ ji je nekoč rekla Julka. „V nekem trenutku vsi zahtevajo predajo.“

Janez in Anica sta se poznala že dve leti in sta imela namen, da se bosta prihodnje leto poročila.

„Rada ga imam in tudi on me ima rad,“ je premišljevala Anica. Ni mogla zaspati. Bilo je že čez polnoč. Anica je še vedno sedela pri mizi v svoji sobi in s tresočo roko pisala.

„Zakaj si taka, si me vprašal zvečer. Dragi Janez, samo en

odgovor je na tvoje vprašanje in zelo preprost. Ne vem, če mi boš verjel in vendar je tako. Odgovor je. Ker te ljubim in ker hočem, da naju ljubezen vedno družī na poti do najinega skupnega cilja. Na dan najine poroke, ko se bova medsebojno izročila drug drugemu, ti hočem dati nekaj čisto novega, lepega, čistega. Z veseljem pričakujem tisti dan. Ne more se dati, česar nimaš več. Ni najino srce, ki dela zakone, kako lahko najdeva srečo. Bog, ki je nad vsemi in nad vsem, jih je postavil tudi v najino srce.

Ze dolgo časa sem srečna s tabo. Res je, da bi te morala še bolj ljubiti. Dati bi ti morala toliko ljubezni, da bi lahko premagal druge sunke in skušnjave. Janez, moja ljubezen, vem, da me preveč ljubiš, da bi mi mogel pripravljati skrbi in noči brez spanja.

Prav imaš. Najbrže sva res različna kakor drugi mladi ljudje. In vendar niso vsi mladi enaki. Mnogi zaljubljeni nosijo kakor midva težo svoje ljubezni. Vendar ne bo nekoč ta teža vse najino bogastvo in izpolnitev najinih najglobljih želja?

Dragi Janez, vse to sem napisala zelo nepopolno. Vem, da me boš razumel, ker so vse te misli vzbrstele v globini mojega srca in ker te imam rada. Ljubim te, kakor nisem še nikogar ljubila v svojem življenju in tudi nikogar več ne bom mogla tako ljubiti.“

— — — —

Še enkrat je prebrala pismo. Z vsako besedo je čutila, da je na pravi poti. Nek notranji glas ji je pravil, da jo bo Janez razumel.

Drugo jutro je ob pol devetih odšla kakor vsako nedeljo k sveti maši. V roki je nesla pismo, ki ga je napisala ponoči. Mislila ga je vreči v poštni nabiralnik v bližnji ulici.

Komaj je stopila nekaj korakov, se je presenečena ustavila.

Dekliški sekstet
iz San Justa
na glasbenem
festivalu

Kvartet Finkovih
na
mladinskem
festivalu

Čutila je strah in veselje obenem. Preko ceste je zagledala Janeza, ki ji je pomahal z roko, prečkal je cesto in se ji približal.

„Si prišel?“ je rekla Anica z ganjenim glasom, ki je izražal veselje.

Pokimal ji je.

„Ker te ljubim, Anica, saj ti veš, kaj ne.“

Smehljaje ga je pogledala. V trenutku je zagledal pismo, ki ga je Anica hotela skriti v torbico.

„Se ti ne zdi, da je tisto pismo zame,“ ji je ugovarjal.

„Seveda, vendar...“ Ni vedela, kaj bi mu rekla.

„Zdi se mi, da je sedaj pismo brez pomena. Ne, v resnici ima še vedno svoj pomen...“

„Ga smem prebrati?“

„Če želiš. Vendar se mi zdi, da ti ne bo povedalo nič novega. Napisala sem ga za odgovor na tvoje včerajšnje vprašanje.“

„Katero vprašanje?“

„Tisto, ki si mi ga stavil, ko sva prišla do vrat mojega doma.“

Pogledal jo je z negotovostjo.

„Res se ne spominjam, Anica.“

„Vprašal si me, zakaj sem taka?!“

„Ah, da. In odgovor?“

„Ker te ljubim,“ mu je preprosto odgovorila.

Janezov obraz, ki je bil kakor pokrit z oblakom stiske, se je razsvetlil.

„Torej moram pismo prebrati.“

Vzel je pismo in ga pazljivo spravil v žep suknjiča.

Skupno sta stopala po cesti v cerkev.

Njuna ljubezen je ustvarila dober in srečen zakon. Ne zakon brez skrbi, dela, žalosti, kakor v cenenih romanih, ali rožnatih filmih. Kljub težavam in skrbem sta si znala zgraditi srečo.

Vendar, če bi bila nekaj let mlajša, če bi popustila zagonu svoje ljubezni, bi se jima lahko zgodilo podobno kakor Moniki in Juriju.

(Dalje prihodnjič)

Otto Goldman — M. Mt.

mladinska pošta

V pisarni — Janez in Greta

Jaz, 23 letni Janez, sem skupaj v pisarni z 19 letno hčerko Nemcev Greto. Včasih sem bral, da se mora fant pred dekleti vedno viteško obnašati. Ampak mislim, da me boste razumeli, kako je to v resnici težko, ker Greta sama noče biti deležna viteškega vedenja, marveč nasprotno izziva s poletno mini obleko in s svojim obnašanjem. Eno leto imam že deklo, 20 letno Slovenko. Me razumete? Kako naj pomagam sebi, — pa tudi Greti?

Kaj bi te ne razumel. Vendar takih Gretic je na desetisoče. Ti pazi nase in glej, da te ne bo — pri tem, ko ji hočeš pomagati — Greti ujela na svoje „mini“ ali „hot-pant“ ali kaj drugega. Posveti se svojemu

dekletu in prosí Boga, da bosta drug drugemu pomagala ostati poštena. Ti imaš dolžnost predvsem do sebe in svojega dekleta. Sam veš, da Greti ne išče v tebi idealnega čistega fanta, marveč bi te rada speljala, da bi ji bil ena „osvojitve“ več.

Spolnost brez ljubezni je pojav, proti kateremu se boš moral boriti vse življenje, ali vsaj dokler boš živel v pokvarjenem velemestu — tem ali onem.

Tudi s svojim dekletom moraš paziti na odnose, a to bo laže, če imata oba isti ideal in se med seboj spodbujata v dobrem.

Kaj misliš, kako bi pogledala tvoja deklica, če bi ji povedal, da misliš spreobračati vročerkvno Gretico? Najmileje, kar bi rekla, bi bilo, da to ni tvoj posel. Dokler imaš možnost vršiti apostolat na manj nevaren način — pusti Greto pri

miru, v mislih, besedah in dejanjih in celo v molitvi, razen kadar moliš za vse tovariše v pisarni. Si me razumel?

Kako naj si pomagaš? Povej Greti, da si se zaročil — potem pa se ne zmenj več zanjo, četudi se razpoči od jeze! Bog ti daj srečo in kmalu se oženi s svojim dekletom.

In procesije?

Nekateri menijo, da so procesije v današnjih časih odveč, ker da niso primerne duhu sodobnega človeka. Ali je to res?

Procesije so javne manifestacije naše vere. Oblike teh manifestacij se morajo gotovo prilagoditi času, zato se bodo procesije, kot smo jih poznali, morda spremenile. Verjetno pa je danes potrebno veliko bolj kot nekoč nek način javne verske manifestacije, javne izpovedi naše vere.

Najti tej potrebi sodobno obliko je problem, ki ga moramo skušati pomagati reševati vsi, ki smo udje Cerkve.

Verske manifestacije niso odveč, le najti jim moramo obliko, ki bo izraz našega čutenja in našega časa.

Odprava procesij brez nadomestita, pa je kaj lahko znak naše praznote, ki ne zna prilagoditi oblik, ki so zrasle iz vere prednikov. Kajti kar je zraslo iz vere, more le vera izpolniti.

Morda smo postali preplitvi? Kaj če je to bistvo vsega vprašanja? Kaj pravite?

Da se boš laže spovedal

1. H komu naj grem k spovedi?

— Cerkev pusti popolno svobodo pri izbiri spovednika. Vsak te bo sprejel z dobroto in z edinim namenom, da ti vrne ali utrdi dušni mir.

— Tudi če te duhovnik pozna, ni nič hudega, včasih še bolje, hvaležen ti bo za zaupanje in te bo še bolj cenil.

— Če hočeš imeti več koristi od spovedi, je pametno, da imaš stalnega spovednika. V začetku mu povej svoje ime ali priimek, da bo vedel koga spoveduje in ti bo laže svetoval.

Če ti je nerodno povedati pravo ime, si lahko izbereš drugo stalno ime (npr. če ti je ime Marija, lahko rečeš Greta), pa navadno to ni potrebno ali ti je celo v škodo.

2. Kolikokrat naj grem k spovedi?

— Cerkevna zapoved je: „Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu.“

— Vendar je prav, da se smrtnih grehov spovemo čim prej, v nekaj dnevih, prej pa obudimo popolno kesanje — ker ne vemo ne dneva ne ure...

— Cerkev zelo priporoča, da gremo k spovedi vsaj enkrat na mesec, tudi če imamo samo male grehe (npr. za prvi petek in prvo soboto).

— Pogosta spoved in obhajilo ti bosta v veliko moralno pomoč.

V DRUŽINI

„Žene naj bodo svojim možem podložne kakor Gospodu“

Danes se mnogo govori o popolni enakosti med možem in ženo, tudi in še predvsem v zakonski skupnosti. To govorjenje je v mnogih ozirih upravičeno. Vendar pa po drugi strani še vedno drži tudi Pavlov nauk o podložnosti žene možu, ki jo je Pij XI. v okrožnici o krščanskem zakonu izrazil z besedami: „Potrebno je, da v družinski skupnosti cvete tisto, kar je sv. Avguštin imenoval red ljubezni. Ta red zahteva po eni strani, da je mož nad ženo in otroci in po drugi strani, da so mu otroci in žena podložni ne prisiljeno, ampak tako kot to priporoča sv. Pavel s tistimi besedami: žene naj bodo podložne svojim možem kakor Gospodu, kajti mož je glava žene, kakor je Kristus glava Cerkve“.

Ta red ljubezni je ena od značilnosti zakonske ljubezni. Je pa tudi nujno potreben za urejeno in lepo zakonsko in družinsko življenje.

Z ljubeznijo prežeta avtoriteta moža

Če vprašamo po razlogih, zakaj mora v zakonski skupnosti tako biti, da je mož njena glava, nam že razum sam da odgovor na to. Kot vsaka človeška družba, naj bo še tako majhna, potrebuje glave, tako jo potrebuje tudi zakonska skupnost. To pa ne zato, ker bi mož in žena ne imela enakih pravic in enakega človeškega dostojanstva — saj imata oba isto človeško naravo — ampak ker nobeno družbeno telo ne more primerno obstajati in delovati brez nekoga, ki jo vodi. To je ena od osnovnih spoznav socialne filozofije, ki temelji na neposrednem uvidu v stvarnost in na vsakdanjem izkustvu.

Narava sama pa je naredila prav moža za bolj sposobnega in primerne za to nalogo glave v zakonski skupnosti kot pa ženo. Mož ima redno večjo organizatorno in konstruktivno sposobnost, medtem

ko je žena tudi fizično slabotnejša in že po naravi nagnjena, da išče opore v močnejšem moškem. Zato je torej moški po naravi poklican za glavo v zakonski skupnosti.

Tudi v nadnaravnem redu pridemo do istega zaključka. Tudi tu ne zato, ker bi bil v ekonomiji Kristusovega odrešenja moški kaj več kot pa ženska — sv. Pavel izrecno uči, da so v Kristusu vsi eno, da ni več ne moškega ne ženske — ampak zaradi posebnega reda funkcij: moški ima v zakonski skupnosti isto funkcijo glave, kot jo ima Kristus v odnosu do Cerkve, katere Glava je, medtem ko ima žena nalogo pokorščine do moža, kot jo ima Cerkev, nevesta, do Kristusa, svojega božjega Ženina.

Zakramentalna milost sv. zakona bo torej nagibala ženo k iskreni pokorščini, kot bo moža nagibala in mu pomagala, da bo na dobrohoten in ljubezniv način izvrševal svojo avtoriteto v zakonu in družini.

Nekatere posledice tega načela

Iz tega načelnega spoznanja sledijo nekateri zaključki in namigi, kako naj mož v zakonu izvršuje svojo avtoriteto.

Žejo si gasijo na Pristavi v Castelarju pri Buenos Airesu

Njegova avtoriteta mora biti najprej prežeta z ljubeznijo. Ne sme je torej izvrševati na škodo medsebojni ljubezni, ampak prav v njeno podporo in rast. Z vodstveno oblastjo mora mož izraziti svojo predanost in skrb za ženo in družino. Oblast mu je dana zato, da laže služi skupnosti. Če bi oblast uporabljal v svojo sebično korist, bi to bilo v popolnem nasprotju z namenom oblasti. Oblast je namreč eden od načinov, kako služiti skupnosti. Tudi Kristus, naš vrhovni Pastir, ni prišel na svet zato, da bi se mu služilo, ampak da bi služil in dal za nas v tej službi svoje življenje kot največji izraz svoje ljubezenske službe človeku. Možu je torej oblast, ne da bi drugim nalagal bremena, ampak da bi sam sebe žrtvoval za blagor žene in otrok.

V tem duhu bo moral torej mož izvrševati svojo oblast. Vsako dejanje njegove oblasti — ukazi, prepovedi, naročila, nasveti itd. — bo moralo biti izraz skrbeče ljubezni za ženo in otroke, ne pa znak napuha ali egoizma. Ne moremo tu iti v podrobnosti, navedimo samo en zgled za boljše umevanje: kadar se mož trudi, da poskrbi vse potrebno za svojo ženo ali pa ko se odloči, da se preselita drugam, ali pa odloči kaj glede otrok, kar je v nasprotju z mnenjem žene, kadar naroči kakšno delo ali pa prepove kakšen izdatek, ki ga ima za nepotrebnega — bo vse to storil iz resnične ljubezni, to se pravi, ker svoji ženi in otrokom hoče res dobro.

Dve napačni skrajnosti

Mož se mora v izvrševanju oblasti varovati dveh skrajnosti: avtoritarizma in slabosti. Prva skrajnost je bolj pogosta. Z avtoritarizmom mož podleže eni najbolj premetenih skušnjav, ki jih skriva v sebi moška narava: želji, da bi si uslužil ženo svoji oblastiželjnosti, nagonu, ki je tako globoko zakoreninjen v moški naravi. Nagon, ki se hoče uveljaviti na vsak korak, pogosto pod krinko kreposti in dolžnosti. Proti tej skušnjavi se mora mož braniti tako, da praktično prizna, da mu je žena popolnoma enaka in da mu je dana oblast nad njo le v njeno dobro, in dobro zakonske skupnosti, ki mora biti „ljubezenska skupnost“. Zato bo mož odločal le takrat, kadar se po predhodnem posvetovanju z ženo nista mogla zediniti. Pa še tedaj bo upošteval, kolikor se bo dalo ženine razloge, ker bo le tako z ženine strani žel aktivno in veselo pokorščino, ki je za dobro vodstvo doma nujno potrebna. Skrbno pa se bo varoval zvitih pretvez in izgovorov, ki hočejo zakriti samo njegovo neugnano željo, željo po gospodovanju.

Druga skrajnost pa obstoji v tem, da se mož odpove izvrševanju svoje oblasti. Ta napaka je pri moškem bolj redka in zato vzbuja

navadno veliko pozornost, če je v zakonu ni. Tedaj žena ukazuje (ona nosi hlače, kot pravimo po domače). Ta odpoved avtoriteti s strani moža ni nič manj škodljiva kot avtoritarizem, izrabljanje avtoritete v svojo korist. Po eni strani ta odpoved izvrševanju avtoritete razodeva nezainteresiranost, lenobo in torej končno egoizem moža, po drugi strani pa povzroči škodo ženi — kljub navidezni večji svobodi, ki jo ji da — ker jo oropa velike opore, ki jo ona in družina potrebujejo od moža in očeta in do katere imajo vso pravico.

dr. Alojzij Kukovica

Izpraševanje vesti: o molitvi

1. Sem prepričan o potrebnosti molitve?
 - Se mi zdi samo navada — če molim prav, če ne, pa tudi prav?
 - Ali pa celo mislim, da je molitev samo za preproste in jo zato preziram?
 - Skušam moliti s srcem ali samo z usti, iz navade?
2. Koliko molim?
 - Zjutraj in zvečer? Se prehitro izgovarjam, da nimam časa, da sem utrujen?
 - Molim pred važnimi odločitvami? V preizkušnjah, v trpljenju?
3. Kako molim?
 - Vdan o v božjo voljo? Prepustim Bogu uspeh svoje molitve?
 - Molim ponižno, zaupno, vztrajno, zbrano, spoštljivo?
4. Za koga molim?
 - Samo zase in svoje potrebe ali tudi za druge?
 - Želim drugim, kar želim sebi?
 - Molim za starše — žive ali mrtve —, za domače, za sorodnike, za dobrotnike?
 - Molim za prijatelje in nasprotnike, tudi za sovražnike?
 - Molim za pogane, za združenje kristjanov, za spreobrnjenje grešnikov?
5. Molim javno?
 - Hodim redno k nedeljski maši in se udeležujem skupnega bogoslužja?
 - Hodim po možnosti k slovenski sv. maši?
 - Se mi zdj odveč skupna molitev? Kot samo za otroke?
 - Se udeležujem s pravim duhom skupnih pobožnosti, npr. romanj, obredov velikega tedna, itd.?
 - Se udeležujem po možnosti duhovnih vaj?

NAŠI PROBLEMI

Otrok – družba – zakon

Kako naj vzgajamo otroke, da bodo med seboj govorili v slovenskem jeziku, ker kljub vednim opominom govore med seboj kasteljaško. Nadalje, kaj naj naredimo, da si ne bodo izbirali življenjskega druga med Argentinci, ampak med svojo narodnostjo.

Zgodi se večkrat, da moramo poslušati opazke, da je bila pomanjkljiva vzgoja, kar pa dvomim, da bi v vsakem primeru držalo; mogoče so posamezni, na splošno pa dvomim.

Fant in dekle si bosta izbrala svoj življenjski par med mladino, ki jo bosta poznala, verjetno iz kroga, kjer se navadno zabavata in se dobro počutita. Če imata slovensko družbo ter sta v njej zadovoljna, je verjetno, da bosta našla med svojimi tovariši tudi svojo ljubezen.

Ne gre torej toliko za vprašanje dobre ali pomanjkljive vzgoje, ampak za priložnost primerne slovenske družbe. Kajti nj dovolj, da je družba slovenska, mora biti tudi primerna po vzgoji, starosti in izobrazbi. Nič ne morete pomagati, če ne najdete pravočasno fantu in dekletu prijateljev, ki bi jima odgovarjali v vseh teh točkah, zastonj upate, da si

bo končno le ustvaril slovensko družino.

Prijateljstvo med enakomislečimi slovenskimi fanti in dekleti v tujini ne more biti le sad naključja. Če se Vam zdi zakon vaših otrok važen, pričnite skrbeti za primerno družbo svojih sinov in hčera že v začetku šolske dobe. Kako? To boste pa najbolje preuredili sami. Seveda ne gre za zgodnje sklepanje zakonov, ki bi jih že vnaprej odločili starši. Gre le za vprašanje okolja, v katerem se mladina giblje in v katerem bo — po svojem lastnem nagljenju in po smernicah, ki ste jih vi s svojo vzgojo sejali od mladega — mogla najti svoj resničnj ideal fanta ali dekleta.

P. Quevedo na TV

Pred kratkim je po TV govoril jezuit p. González Quevedo o vražah, telepatiji, špiritizmu, prikazovanjih, itd. O Marijinih prikazovanjih je rekel, da so to le prividi (halucinacije), ki jih Bog da nekaterim osebam in te privide potem potrdi s čudeži, da pač nihče ne pride z onega sveta, niti Mati božja. Kaj pravi o tem Cerkev?

Kolikor so mi znane izjave patra Queveda, je jasno povedal, da ni

važen sistem ali način prikazovanja, glavno je, da je to prikazanje res posledica božje volje in ne sad fantazije tega ali onega posameznika. Prav zato so čudeži tisto znamenje, ki nam omogoči ločiti med božjo voljo in osebno halucinacijo.

Da je lahko „mehanika privida“ povsem naravna, nas ne sme motiti, saj je bistvo prikazovanja v Marijinem sporočilu in ne v načinu, kako zazna človek njeno podobo.

Predavanje p. Queveda pa so posebno važna, ker jasno poudarjajo nesmisel špiritizma. Vsa špiritistična doživetja temeljito razloži z znanstveno dognanimi naravnimi ali paraneuralnimi lastnostmi, ki jih nosimo v sebi.

Znan je njegov rek: zakaj pripisovati dušam mrtvih, kar morejo narediti duše živih? Po božji volji bi se lahko vrnil duh umrlega, a p. Quevedo se vprašuje: Zakaj naj Bog to dopusti? Na to vprašanje ni zadostnega odgovora in do zdaj ni poznan noben primer „špiritističnega“ stika „z mrtvimi“, ki ga ne bi mogli razložiti naravno ali kar je še navadnejše — z namerno prevaro.

Ker je tema obsežna, je ni mogoče izčrpati v „Družinski pošti“, berite, kar so o tem napisali p. Quevedo sam ali drugi katoliški znanstveni poznavalci špiritizma, njegovih prevar in prividov.

Nedelja v družini

Nedelja bo lepa, če bo družina šla k sv. maši in k sv. obhajilu, če bo opoldne skupaj pri kosilu...

Navzočnost očeta pri rojstvu otrok

Bral sem, da so nekateri zdravniki mnenja, naj bi bili možje navzoči pri porodu svojih otrok in da se je ponekod ta praksa že začela uvajati. Kaj pravite Vi k temu?

Nisem zdravnik, lahko pa Vam povem, kar sem o tem bral v resnih zdravniških revijah. Pri porodih, ki potekajo normalno, torej brez kakšnih komplikacij (in teh je danes približno 80—90%), ni nobenega razloga, zakaj ne bi bil pri njih navzoč tudi oče otroka, ki se bo rodil. Seveda ne bo navzoč kot radoveden gledalec, ampak res kot zakonski mož in oče. Njegova prisotnost je posebej važna in torej tudi primerna pri prvem porodu. Zakonci sami izpovedujejo, kako bogato je bilo to doživetje zanje. Učinek te prisotnosti moža pri porodu je med drugim tudi ta, da mož po tem doživetju vse drugače gleda na svojo ženo, ki jo je videl trpeti pri porodu otroka, ki je sad njune medsebojne ljubezni. Ta dogodek poglobi ljubezen med zakoncema in njuno skupno ljubezen do otroka. In žena bo za to prisotnost svojega moža v trenutku, ko tako potrebuje nežnega sočutja, zelo hvaležna.

V primeru pa, da se pojavijo težave pri porodu, je prisotnost moža manj primerna. Navadno mož sam uvidi, da je bolje, da se umakne iz porodne sobe. Tak primer bo npr. ko je potreben kakšen kirurškičen

poseg s krajevnim omrtvičenjem porodnice, še bolj pa, če je potrebno splošno omrtvičenje. V takšnem primeru bi bila prisotnost moža pri rojstvu otroka brez posebnega pozitivnega učinka. Še več, verjetno bi ga celo neprijetno prizadelo.

Razmerje do sveta

Ali krščanski nauk res uči, da se je treba svetu odpovedati? To bi pač razumel za tiste kristjane (npr. menihe), katerim je Bog dal poseben poklic za to, da se umaknejo v samoto, kako pa je to umevati za nas navadne kristjane?

Odpoved svetu lahko pomeni dvoje. Pod besedo „svet“ lahko namreč umevamo vse tisto, kar je v nespravljivem nasprotju z vero in krepostjo. Da se mora kristjan tako umevanemu svetu, namreč svetu nenravnih načel in nenravnega življenja odpovedati, je jasno. „Svet“ pa lahko pomeni tudi vse dobre ali pa samo na sebi neopredeljene stvari, ki jih narava in civilizacija nudita človeku. Takšne dobrine so npr. hrana, primerna zabava, lepa narava, lepe knjige, umetniška dela, družinsko življenje, zdravje ipd. Vse to je samo po sebi dobro tako za človekovo fizično kot moralno življenje, ker mu je sredstvo in pomoč za doseg njegovega življenjskega cilja. Če bi torej kdo hotel te dobrine kot slabe in prezira vredne zavračati, bi gotovo delal nepravilno in bi gojil nek neupravičen beg pred svetom.

Vendar pa včasih tudi te dobrine morejo biti v oviro in nevarnost za človekovo moralno in versko življenje. Čutne dobrine imajo namreč veliko privlačno moč na človeka in mu lahko vzamejo vsak smisel za višje duhovne dobrine. Ga tako rekoč zaslužnijo. Pod tem vidikom bo pa včasih potrebno in pametno, da človek vzdržuje neko pametno duhovno razdaljo od teh naravnih dobrin, da se jim ne predaja brez mere, ker bo le tako praktično mogel braniti svoje duhovno življenje.

Govorjenje v Cerkvi

V tukajšnjih cerkah pred in po bogoslužju precej govore med seboj, kot da so še ali da so že na cesti. Tudi Slovenci, posebno na romanjih, smo začeli s to razvado. Ali se spodobi takšna sproščenost?

Ne, ne spodobi se. Za kogar je cerkev hiša božja, se bo vedel v njej spoštljivo od prvega trenutka, ko stopi vanjo, do izhoda.

Sam pa dobro veš, da je posebno v latinskih deželah Cerkev tudi del družbene tradicije. Mnogo ljudi obiskuje cerkev torej iz povsem nereligioznih nagibov.

Če verujemo v božjo pričujočnost v Najsvetejšem — mora ta misel biti vodilo našega obnašanja. Če pa ne verujemo v to osnovno resnico naše vere — čemu hoditi v cerkev? Naj bo naše vedenje vedno dosledno z našim prepričanjem in vero. Še to — razvade ali prostaštva jaz ne bi imenoval „sproščenost“.

Idealem film

Kakšen je po Vašem mnenju idealen film?

Namesto, da bi Vam odgovoril jaz, dam raje besedo Piju XII., ki je v dveh nagovorih iz leta 1955 govoril prav o idealnem filmu. Ne morem Vam izpisati vsega besedila. Le nekaj misli: „Prva lastnost idealnega filma je spoštovanje do človeka. Film naj v človeku krepí zavest njegovega dostojanstva. Urjuye naj v njem zavest, da mora v življenju premagovati ovire, se izogibati napačnim sklepom, se po padcih vedno znova dvigniti in se podati spet na pravo pot.“

„Poleg spoštovanja naj bi posredoval tudi ljubeče razumevanje do bližnjega. Mislite na Gospodove besede: 'Ljudstvo se mi smili' (Mk 8, 2). Človekovo življenje tu na zemlji ima svoje vrhove pa tudi svoja brezna. Idealni film mora obiskovalcu prikazati, da vse te stvari pozna, jih razume in jih zna tudi pravilno ocenjevati. Film mora poleg tega gledalcu posredovati smisel za stvarnost. Skratka idealen film naj zna človeka popeljati na čista polja ume'nosti in veselja, tako da bo po končani predstavi zapustil dvorano bolj vesel, bolj prost, zlasti pa notranje

Zdrav duh v zdravem telesu

Ta stari, znani latinski izrek prihaja človeku v spomin v postnem času. Pos', ali ni ta beseda za naš

čas anahronizem. Dobro poznamo pust, predpust, kurentovanje, karneval. O tem govoré verni in neverni po krščanskem računu in koledarju, pri pepelnici se pa razidejo. Post pritrgovanje, pepelenje, pokora, za-doščevanje, očiščevanje, moli'ev, reznost izginejo v Evangeliju po Svetu (evangelium secundum mundum), ki oznanja uživanje, omamo, kult telesa in nagote.

Staro pogansko pravilo o zdravem duhu v zdravem telesu je preživelo vsa stoletja od pesnika Juvenala do danes. Toda kako? Danes le v tem pomenu: samo zdravo telo je pogoj duševnega zdravja. Telo je dobilo takšno čast, da ga bodo v bodoče skoraj po božje častili. Sicer pa skušnja potrjuje, da ni v vsakem zdravem telesu tudi zdravega duha in da je lahko tudi v zdravem telesu bolna duša. Zanimivo je, da novejša veda medicine — psihosomatika — pripisuje duhu prvenstveno vlogo tudi v telesnih motnjah in boleznih.

Rad bi povedal tole: to staro rimsko pravilo iz pesmi pesnika Juvenala je popačeno. Pesnik je povedal namreč takole: „Moliti je treba, da bo zdrav duh v zdravem telesu“ (Satir X. 356). Tu se skriva verska prvina. Krščanske postne vaje niso nikakšen manihejski prezir telesnosti, temveč zdravilo, ki naj telo oziroma celega človeka poživl'a in usmerja v urejeno osebnost.

Krščanske postne navade starodavna izročila izpopolnjujejo in spopolnjujejo.

NOVI KNJIGI

Za božične praznike in malo pred njimi sta našo skupnost razveselili dve pomembni knjigi „Zbornik 1970“ in „Lepo je biti mlad“.

Zbornik 1970

„Zbornik 1970“ je izšel kot 29. knjiga založbe Svobodne Slovenije. Uredili so ga: Miloš Stare, dr. Tine Debeljak, Pavel Fajdiga, Slavimir Batagelj in Tone Mizerit.

Ovitek, opremo in ureditev umetniške priloge je izdelal akad. slikar Ivan Bukovec. Gorniško poglavje pa je uredila ga. Danica Petriček. Natisnila pa ga je tiskarna Vilko.

Zbornik, ki obsega 313 strani, je posvečen slovenski Koroški.

Razprave so prispevali: **dr. Anton Podstenar** (Boj slovenske manjšine v krški škofiji na Koroškem — Avstrija — na verski pouk otrok v slovenščini), **dr. Milan Komar** (Listi iz dnevnika), **Jože Košiček** (Dr. Korošec v dunajskem parlamentu), **I. M.** (Koroški plebiscit pred petdesetimi leti), **Andrej Tišler** (Nekaj Spominov na Koroško ob 50-letnici plebiscita), **Jože Lekan** (Maribor ob izbruhu vojne 1941), **Rafael Rabič** (Rab, taborišče smrti), **Jože Košiček** (Dokumenti iz arhiva dr. Krenka), **dr. Vinko Brumen** (Kdo bodi sodnik?), **Anica Kraljeva** (Skromen poklon velikemu knezu), **dr. Tine Debeljak** (Donesek k 100-letnici naravoslovca Ivana Regna), **Pavel Fajdiga** (Kastrokomunistična revolucio-

narna taktika), **Tone Mizerit** (Smer in strategija mestne gverile), **dr. Ljubo Sirc** (Ali je vse mirno na vzhodni ekonomski fronti).

Tri pričevanja o **Jožku Krošlju** so prispevali: **Jože Košiček**, **Pavel Fajdiga** in **Miloš Stare**.

K poglavju „**Naši gorniki**“ sta prispevala: **ing. Jure Skvarča** in **dr. Vojko Arko**.

Slovenstvu v čast — narodu v ponos je Zbornik 170 prištel brata **Jureta** in **Petra Skvarča**, naša vneta planinca.

Z literatura sta obogatila Zbornik 1970 **dr. Jože Krivec** in **dr. Vladimir Kos**. **Dr. Krivec** je prispeval črtnico Črna cesta. **Kos** pa „Pesmi iz Tokija“. O smrti pisatelja **Majcna** je napisal **dr. Tine Debeljak**.

Zanimivi sta poglavji: **Slovinci v zamejstvu** (Goriška, Tržaška in Koroška) in **Slovinci v izseljenstvu** (Kanada, Venezuela, ZDA, Avstrija, Argentina).

O katoliški Cerkvi v letu 1970 je pisal **Matej Bregar**. O Slovenski zdomski knjižnici pa **† Zdravko Novak**. **Janko Hafner** je prispeval: Človek ali robot — to je sedaj vprašanje.

S. Batagelj je ob koncu bogatega Zbornika napravil pregled kazala Zbornikov 1948—1969.

Zbornik 1970 vsem rojakom po svetu toplo priporočamo.

Francé Sodja CM nas je razveselil s knjigo, ki nosi naslov „Lepo je biti mlad“.

Knjigo je izdaló Baragovo misi-jonišče, tiskala pa tiskarna Baraga.

Knjiga, ki ima 181 strani, je razdeljena na 8 poglavij. Pred vsakim poglavjem je ilustracija iz slovenskih planin.

Knjiga je zakladnica misli za vsak dan po pet minut. Zakladnica, ki bo bravca obogatila; kaŝipot, ki bo bravcu pokazala pot skozi ta svet k Stvarniku.

Naj navedemo samo nekaj naslovov: Poslanstvo mladine — Doumevanje mladosti — Vedro srce — Plamenj mladosti — Cel Kristus — Boŝji utrinki — Steze v notranji svet — Na poti iskanja — Pogum sve'nikov — Malo kimanja — Moč okolja — Ni časa — Pristnost — Skrivnost molka — Smeh — Brez ljubezni: nič — Lepa mladost — Romantična ljubezen — Mimohod resnice — Prazna beseda — Odpovedi sebi — Brez reklame — Milijoni čakajo — Veličina človeka — Dokončno delo.

Knjiga je v prvi vrsti namenjena mladini. Brez dvoma pa bo tudi vzgojiteljem in staršem ter vsem odraslim koristna za življenje in delo v sedanjem času. Naj zato bogati naše knjiŝnice in seveda še bolj nas same.

Nočejo tujih misijonarjev

Cejlonska vlada je brez navedbe razloga odklonila podaljšanje dovoljenja za bivanje na Cejlonu trem inozemskim redovnicam, ki so delovale v domu za neozdravljivo bolne in umirajoče. Vse tri pripadajo družbi, ki jo je v Indiji ustanovila mati Terezija Bojaxhiu. Mati Terezija je prišla sama posredovat v Colombo zaradi tega, pa ni uspela.

Novo odkritje

Arheologi so pred kratkim odkrili del judovskega „zidu žalovanja“ čisto blizu najsvetejšega prostora nekdanjega judovskega templja. Na kraju, kjer menijo, da so nekoč hranili „skrinjo zaveze“, so postavili majhno sinagogo.

Samo verni imigranti

Ministrstvo za vseljevanje v Juŝni Afriki ne dovoljuje več naseljevanja ljudem, ki so ateisti. Kdor se hoče naseliti v Juŝni Afriki, mora dokazati, da pripada določeni cerkveni skupnosti ali določeni veroizpovedi.

1000-letnica Dubrovnika

Letošnjega februarja mesto Dubrovnik slavi tisočletnico, odkar je sv. Vlaho (sv. Blaŝ) njegov zavetnik. Na to slavje bodo prišli tudi trije rimski kardinali.

Ribičeve sandale

Z avtorjevim dovoljenjem

Morris West - Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

Papež se je nasmehnil, ko je zapiral ovojnico. Goldonija in Kurijo bodo prevzeli dvomi in strah pred bodočnostjo. Sklicevali se bodo na zgodovino in protokol pa na vse možne politične posledice. A papež Ciril je bil izvoljen, da bi vladal v imenu božjem in v tem imenu bo tudi vladal.

Misel o papežu popotniku je v teku let postala v Cerkvi tuja. Mnogi so v potovanjih videli razne nevarne okoliščine; papeževo dostojanstvo bi se preveč počlovečilo, ko bi letal okrog sveta z letalom; njegova oblast bi bila razrahljana, ker bi moral govoriti marsikdaj nepripravljen, in še to brez predhodnega posvetovanja. Trpela bi disciplina, kajti vatikanski upravi je vedno potrebna močna roka, da jo drži skupaj. Pa še nevarnost zračnih poletov: izgubiš papeža in izvolitev novega je draga stvar, če ne celo nevarna. Koncem koncev je pa na svetu tudi dovolj fanatikov, ki bodo dvignili sovražno roko proti papežu in ogrožali njegovo življenje.

A ljudje, ki so se bali tvegati, nikdar niso pisali zgodovine. Evan-

gelij so vedno oznanjali moške, ki jim je smrt bila vedna spremljevalka.

Kamenev je bil na počitnicah ob Črnem morju in preko Georga W. Forsterja je poslal pismo.

„Končno smo začeli s tajnimi razgovori z ljudmi onstran Atlantika. Zahvaljujem se vam za vse usluge bolj, kot to lahko povem.

Počival sem nekaj časa in pre-mišljeval o delu v prihodnjem letu, zraven pa tudi o svojem položaju tako v javnem kot zasebnem življenju. Na višku dosegljivega sem zdaj in više se ne morem povzpeti. Ostaja mi še kakih pet let oblasti in delavnosti. Temu bo sledil zaton in pripravljen moram biti, da ga bom znal sprejeti.

Vem, da sem svoji domovini dobro služil. Rad bi ji še boljše. A za to je potreben mir in pripravljen sem iti zelo daleč po poti, da bi ga obdržal, a vi me morate razumeti, da hočem iti daleje, kot mi to dovoljujeta stranka ali prezidij.

Zato mi dovolite, da najprej opišem položaj, kakor ga jaz vidim. Kitajska se nahaja v težki situaciji. To se pravi, da je šeststo milijonov ljudi v težavah. Letošnje žetve so bile nevarno skromne. Prava lakota vlada v nekaterih pokrajinah. Sporočajo nam, a novice niso bile preverjene zaradi cenzure, da je vzdolž naše meje s Kitajsko bilo nekaj primerov črnih koz.

Kitajski industrijski razvoj gre

počasi naprej. Namenoma smo ga zavlekli, ko smo odpoklicali naše strokovnjake in tudi gradbene ekipe, kajti res ne želimo, da bi se Kitajska preveč dvignila pod sedanjim režimom.

Vodilni kitajski moške so že v letih in njim podrejeni zahtevajo vedno več. Če se bo gospodarska kriza povečala, bodo morali nujno nekaj podvzeti in ni reči, da se ne bodo lotili vojaških podvigov v smeri proti Južni Koreji ali Birmaniji. Istočasno nas bodo prosili, naj pozornost sveta obrnemo v drugo smer, tako na primer obnovimo naš pritisk na Berlin in zahtevamo ureditev razmer v Vzhodni Nemčiji, morda celo z oboroženo silo.

Ko bo vse to narejeno, bodo Združene države prisiljene spustiti se v boj.

Ali je rešitev za tako nevarno situacijo? Zdi se mi da. A ne smemo preveč naivno zaupati v njeno uspešnost. Najprej skušajmo pridobiti na času, da bomo z večjim zaupanjem lahko iskali rešitev na dolgo roko.

Prvo zdravilo, in tudi najbolje očitno, je razorožitev. Že nekaj let se o tem zgovarjamo, pa še nismo blizu dogovora. Mislim, da je trenutno še nemogoč, kajti javno mnenje in stranka se bosta hitro razburila: vem, da odločilnega koraka storiti ne morem, vem pa tudi, da je moj nasprotnik v enakem položaju. Zato moramo za zdaj na razorožitev pozabiti.

Drugo zdravilo bi bilo pripusti-

tev Kitajske v Združene narode. A je težava zaradi pojma dveh Kitajsk in obstoja takoimenovane vlade na Formozi. Tako se bomo spet znašli v napetem političnem zapletljaju, ki ga bo zelo lahko še bolj zamotati s primernimi gesti in zadržanji.

Moje mnenje je torej, da bi zdravilo našli drugod in samo malo dobre volje je potrebno. Če bi kitajske notranje težave prav prikazali svetu, ne v politični luči, ampak kot človeško tragedijo, pa bi obenem Združene države in zahodni narodi ponudili izvoz hrane in prosto izmenjavo bistvenih dobrin, potem bi utegnili krizo zavleči. Razume se, da bi Kitajska morala sprejeti to ponudbo, to doseči, je pa zelo tvegana zadeva. Z naše strani bi morali ponudbo zahoda podpreti, istočasno pa tudi sami staviti svoj predlog.

Do kod lahko gremo? Ali bolje povedano, do kod lahko grem jaz z vsaj malo upanja na podporo s strani stranke in dežele? Z vami moram biti odkrit. Ne morem več obljubiti, kot zmorem storiti.

Meni so neke meje načrtane: Ne bomo začeli z novim pritiskom na Berlin in bomo začasno pozabili na zadevo z Vzhodno Nemčijo, če medtem vsaj delno ublažimo notranje stanje. Prenehali bomo z atomskimi poizkusi, če isto storo tudi Združene države. Znova bi z bolj stvarnimi očmi začeli razpravljati o atomski razorožitvi in jaz sam bi zastavil ves svoj ugled,

da bi v doglednem času podpisali za vse sprejemljiv dogovor.

Ne vem, ali bodo Amerikanci s tem zadovoljni, a je največ, kar morem nuditi v kakršnih koli razgovorih.

Zdi se mi, da vas slišim, ko se sprašujete, koliko in do kod mi lahko zaupate. Ne morem priseči, ker nimam na kaj, a kar sem zapisal, je resnica. Kako se bom zdržal v luči javnosti, kako se bom sukal med pogajanja, je druga zadeva. Predlog je tukaj in četudi bi ga Amerikanci skušali zavirati, se bomo kljub temu sporazumeli in dali svetu, kar zdaj najbolj potrebuje: čas za merjenje vrednosti miru in pa posledice, če ga izgubimo.

Upam, da ste zdravi. Jaz sem še kar pri moči, a včasih se silovito spomnim, da leta tečejo. Sin je končal preizkušno šolo in bo kot pilot sprejet v naše zračne sile. Če izbruhne vojna, bo ena prvih žrtev: ta misel me ledeno prevzame, ko se spravljam počivat. Mislim, da me to tudi rešuje pred najhujšimi zablodami dane mi oblasti. Kaj naj mu želim? Nekoč so kralji svoje sinove dali pobiti, da bi se iznebili tekmecev in če so se počutili osamljene, so si še vedno lahko omislili naraščaj. Zdaj je drugače. So nekateri, ki menijo, da smo se pomehkužili, sam pa rajši mislim, da smo se nekaj naučili.

V mislih imam tudi vašo prošnjo, da bi omilili težave vaših vernikov na Madžarskem, Poljskem in

baltskih deželah. Tudi v tej zadevi moram biti odkrit in zato ne obljubljam nič več kot le to, kar morem storiti. Ukazati ne morem naravnost in tudi ne nasilno preokreniti tradicionalno strankino stališče. Ko bo pa prihodnji teden sestanek vseh predsednikov vlad iz obmejnih dežel, bom predlagal, naj pripravljajo teren za to, kar naj bi bili naši razgovori z Združenimi državami o kitajskem problemu.

Upam, da bo kardinal Potocki okreval. Za nas je sicer on nevarnost, a tako kakor stoje stvari, mi je ljubši živ kot mrtev. Skoraj tako ga občudujem kot vas.

Se ena stvar je, morda najbolj važna. Če se bomo pogajali v smeri, kot sem nakazal, moramo doseči sporazum pred sredino marca prihodnjega leta. Če se bodo Kitajci lotili vojaških podvigov, bodo to storili v začetku aprila. In če do tega pride, bomo v krepki zagati.

Bral sem prepis vaše okrožnice o vzgoji; zdi se mi odlična. celo ganila me je, a mi smo v štiridesetih letih storili več kot Cerkev. Dejal bi, da je vam laže izaobljati kot nam. Oprostite ironijo, težko se je namreč znebiti starih navad. Pomagajte, če morete. Pozdrav. Kamenev.“

Papež Ciril je dolgo časa obse del s pismom v roki. Potem se je podal v svojo zasebno kanelo in dobro uro kleče molil. Po večerji je poklical Goldonija in posvetovala sta se preko polnoči.

„Vi ste mi v napotje, gospod Faber,“ je Konrad Calitri prijazno dejal. „Predstavljam si tudi, da ste v napotje tudi Chiari. Zelo mlada je še. Zdaj ko jo je cerkveno sodišče osvobodilo, menim, da bo hitro našla drugega moža. Prisotnost ljubimca zrelih let bi samo otežkočila vso zadevo.“

Calitri je čakal, da bi Faber spregovoril, in je nadaljeval, „Ali veste, da v smislu konkordata odločbe cerkvenega sodišča veljajo tudi v civilnem pravu?“

„Da, vem.“

„Potemtakem je torej vaš poizkus podkupnine neke priče prekršek zakonov republike.“

„Težko bi bilo dokazati poizkus podkupnine. Ni bilo govora o denarju. Ni bilo prič. In Theo Respighi ni ravno na najboljšem glasu.“

„Ali se vam ne zdi, da bi njevogo pričevanje spravilo vas na slab glas?“

„Morda, a tudi vi je ne bi pocieni odnesli.“

„Vem, gospod Faber.“

„In tako izenačiva: jaz vas ne morem napasti in vi tudi ne mene.“

„Da smo izenačili? Bolj menim, da je potreben šah mat. Moram zmagati. Nobena vlada in nobena stranka ne more podpirati položaj, ko nek inozemski dopisnik skuša vplivati na vlogo nekega ministra.“

„Ali se vam to zdi verjetno?“ se je Faber suho zasmehljajl proti svoji volji.

„Po vsem, kar ste že storili, je vse možno. Ne zaupam vam. Ni bilo ravno najbolj lepo, kar ste skuhali. Vrhovni predstavnik inozemskega tiska hoče podkupiti nekega propadlega igravca, da bi prekršil zakone. . vse pa samo zato, ker bi se rad zakonito vlegel zraven mladega dekleta! Osmešili ste se, moj prijatelj! Ena sama beseda bi bila dovolj, pa vam bodo vsa vrata pri vladi in vatikanskih kongregacijah pred nosom zaprli. Vaše ime bi izginilo iz vseh seznamov rednih povabljenecv v Italiji. Tako vidite, da je nastal šah mat. Igro sva končala in ne ostaja drugega kot pripraviti kovčke in se podati domov.“

„To se pravi, da me izganjate iz dežele?“

„Ne, izgon je uradna zadeva administracije. Doslej še vedno govoriva — neuradno. Svetujem vam le, da odidete.“

„Koliko časa mi daste?“

„Koliko ga pa rabite, da ureдите vse zadeve pri vašem listu?“

„Ne vem, mesec dni, ali dva.“

Calitri se je nasmehnil: „Dva meseca torej, šestdeset dni od danes naprej. In priznati morate, da sem vam bolj naklonjen, kot ste vi bili meni.“

„Lahko grem?“

„Počakajte še trenutek. Zelo me namreč zanimate. Povejte mi, ste bili zaljubljeni v Chiaro?“

„Da.“

„Ste zelo trpeli, ko vas je zapustila?“

„Da.“

„Neverjetno,“ je dejal Calitri s hudobnim nasmeškom. „Vedno sem mislil, da je Chiara bolj sposobna za ljubimko kot za ženo. Vsekakor ste bili vi zanjo že prestari. Mor-da ne povsem pri moči, ali pa preveč puritanec? Da, to je pravi odgovor. A v ljubezni je treba biti pogumen, gospod Faber. V kar-e koli vrsti ljubezni, ki si jo nekdo izbere. . . A, še to, Campeggio je vaš prijatelj?“

„Stanovski tovariš samo,“ je mirno dejal Faber.

„Ne.“

„Ste mu kdaj posodili denar?“

„In on vam?“

„Tudi ne.“

„Ne verjamem, a Campeggio je izjavil ček za šesttisoč lir, tisoč dolarjev, ki je bil vložen na vaš račun, Faber.“

„To je bila neka trgovska zadeva. Kako neki ste jo mogli izvohati.“

„Sem direktor banke, gospod Faber, in godi mi, če svoje dolžnosti točno izpolnim. . . Dva meseca časa imate. Zakaj ne greste na počitnice in uživajte lepote naše dežele. — Zdaj pa lahko greste.“

Besen in užaljen je Faber odšel, poiskal telefon in poklical Campeggia, zatem pa se s taksijem odpeljal na Ruthino stanovanje.

„In zdaj, Jurij, kaj boš storil?“

„V Združene države se bom vrnil, se mi zdi, čeprav si ne znam predstavljati po petnajstih letih

v Rimu, da bi bil New York moj dom.“

„Se pravi, tvoja služba se ni končala.“

„Ne, le način življenja, ki sem si ga želel in mi je bil všeč.“

„Torej še ni vsega konec.“

„Ne, konec je Jurija Fabra, ki je samo še ime in obleka.“

„Tako se počutiš?“

„Tak sem zdaj. In zavedel sem se tega takoj, ko sem se vsedel v Calitrijevi pisarni. Nič nisem bil, slamnat dedec, ki v nič ne veruje, ne želi ničesar, tudi mu ni do boja, ker niti ne ve, s čim bi se boril. Zanimivo pa je, da me je ta misel umirila.“

„Poznam ta mir, je mir pred viharjem.“ je Ruth zaskrbljena dejala. „Potem boš sovražil samega sebe in se zaničeval, prazen boš in sam pred seboj boš začel bežati, dokler se ne boš zaletel v steno ali pa končal v potoku.“

„Potem ne smeš biti poleg mene, ko bi se to zgodilo!“

„Saj se ne sme zgoditi! Praviš, da si slamnat dedec. Prav, pa naj bo tako! A tega slamnatega dedca lahko zažgeš in uničiš — ali pa z njim soživiš in ti je nazadnje še všeč. Meni si bil vedno všeč in celo vzljubila sem te.“

„A s takšnim prihodnjih dvajset let živeti ne moreš.“

„Ni me še prosil, da bi z njim živila.“

„In tudi ne bo tega storil.“

„Potem ga bom pa jaz prosila:

on je slamnat in tudi jaz sem slamnata. A sem neizmerno vesela, da živim... in četudi ni prestopno leto, te vendarle prosim, da bi se z menoj poročil. Nisem tako slaba partija med vdovami, dobro se še držim, denarja tudi nekaj imam. Kaj mi boš dejal, Jurij?“

„Rad bi dejal da, pa si ne drznem.“

„Kaj hočeš s tem reči: boj ali predaja?“

„Teško bi ti to razložil; ne bi te rad izgubil, ne bi se pa tudi rad preveč naslonil nate. S Chiaro sem se hotel oprijeti mladosti in mi ni šlo. K tebi ne bi rad prišel prazen, kot sem zdaj. Rad bi ti tudi nekaj dal... Če bi mogla nekaj časa biti samo prijateljica, držeč se z rokami bi hodila na sprehode, šla bi plesat in se zabavala, pa bi se vračala semkaj, ko bi bila utrujena. Ob tebi ne bi bil rad; ker nisem, a še sam ne vem, kaj sem. V prihodnjih dveh mesecih se mi bo vse mesto smejala in najti bom moral neko držo dostojanstva.“

„In potem?“

„Potem se bova verjetno vrnila v Združene države. Ali mi daš toliko časa?“

„Morda ga bo še več potrebno.“ ga je Ruth prijazno opomnila. „In ne nastani nestrpen!“

„Kaj hočeš reči?“

Ko mu je Ruth razložila, ni vedela, ali jo je razumel ali ne.

(Bo še)

sveti oče je govoril

17. novembra:

Cerkev daje smisel človeškemu življenju

Človek sam po sebi nima jasne in gotove zavesti o smislu lastnega življenja. Dogaja se, da čim bolj človek razmišlja, tem bolj se ga po lašča dvom o smislu življenja. Ta muka občutja brezsmiselnosti in nekoristnosti življenja še narašča s porastom kulture in blagostanja.

Cerkev je zbirališče za ljudi, ki iščejo razlog, za katerega se splača živeti, iskati, ljubiti, delovati, trpeti in umreti. Noben ni v Cerкви odveč, nihče ni v njej brezboseln ali nekoristen. V Cerкви dobi vsak nek

posel, ki daje smisel, vrednost, dostojanstvo in upanje človeškemu življenju.

24. novembra:

Duh in struktura

V Cerkvj sami se je začelo razpravljanje, ki hoče povrniti Cerkev k njenim prvotnim duhovnim vrednotam. V Cerкви ločuje dve sestavni počeli: strukturo in Duha, organizem, sestavljen iz ljudi, in božjo oživljajočo silo. Do tu je vse prav.

Za strukture nimajo dobre besede, ampak le najhujše obtožbe in razkrajajoče očitke. Poudarjajo pa pomen Duha, ki je karizmatičen, preroški, svoboden in osvobajajoč.

Prav je, da priznavajo prednost božjega Duha, ki po svoji milosti oživlja, razsvetljuje, vodi in posvečuje Cerkev. Toda delovanje Duha ne moremo trgati od t. i. struktur, službenih ali zakramentalnih, ki jih je ustanovil Kristus in ki so pognale iz njegove božje besede.

1. decembra:

Človek v civilizaciji zvoka in podobe

Neprestano nas dražijo in raztresajo zunanji vtisi. Nimamo niti trenutka miru. Naša civilizacija postaja, pravijo, civilizacija zvoka in podobe. Naši čuti neprestrgano projektirajo svoje vtise na filmsko platno naše psihologije.

Človek postaja naturalist in pozitivist, ne da bi se tega zavedal. Navaja se le na konkretnost nepo-

srednega in gotovega in ne išče ničesar več. Vse ostaja na ravni čutnega izkustva.

Vendar moderni ljudje moramo v tihoti zgraditi svojo notranjo kamrico in jo braniti pred zunanjim truščem, da bomo v njej lahko prisluhnili stopinjam in glasu Boga, ki prihaja k nam.

1. januar::

Dan miru

Mir je bistvena in osnovna dobrina človeštva. K njemu težijo vsa človeška hrepenenja, vsa prizadevanja, vsi upi.

Mir poganja iz pravega pojmovanja človeka. Mir, ki ne bi bil rezultat resničnega spoštovanja do človeka, ne bi bil pristni mir.

Danes napreduje zavest pravičnosti. Vsak človek se danes zaveda da je oseba in se čuti kot oseba in kot tak nedotakljiv, enak drugim, svoboden in odgovoren.

Človek se danes bolj zaveda svojih pravic in dolžnosti. V njegovem srcu se poraja čut pravičnosti.

Tu ne gre za kak osamljen pojav posameznikov ali manjših skupin, ampak za splošen, vesoljen pojav.

Ali je pravično n. pr., da so celi narodi, ki jim ni dovoljeno svobodno versko življenje?

Katera oblast ali ideologija sme zatirati in dušiti verski čut v njegovem zakonitem in človeškem izražanju?

Novice iz Slovenije

Maribor: Dr. M. Držečnik, 25 let škof

15. decembra 1971 je minilo 25 let, odkar je bil posvečen v škofa dr. Maksimilijan Držečnik. Najprej je bil pomožni škof, po smrti dr. Jožeta Tomažiča pa je 1. marca 1949 postal apostolski administrator mariborske škofije. Za rednega škofa je bil imenovan 15. junija 1960.

Škof Držečnik je bil rojen 5. oktobra 1903 v Ribnici na Pohorju. Bogoslovne študije je končal v Rimu, kjer je bil 30. oktobra 1932 posvečen v duhovnika. Pred izbruhom zadnje vojne je poučeval krščansko filozofijo na bogoslovnem učilišču v Mariboru. 21. aprila 1941 so ga Nemci aretirali. Kasneje je bil izgnan na Hrvaško, kjer je bil med vojno do 22. novembra 1945 duhovni pomočnik na Visokem. Nato se je vrnil v Slovenijo, kjer ga je naslednje leto doletelo imenovanje za škofa.

Ljubljana: 170 župnij v Sloveniji nima dušnega pastirja

V ljubljanski nadškofiji, ki ima 292 župnij in 660.000 vernikov, je 60 župnij brez stalnega duhovnika. Ma-

riborska škofija ima 275 župnij in 740.000 katoličanov; nezasedenih župnij je 40. Apostolska administratura Koper šteje 205 župnij z 210.000 verniki. 70 župnij in vikariatov nima dušnega pastirja.

Redovniki v Sloveniji vodijo 69 župnij

Salezijanci upravljajo v Sloveniji 24 župnij, frančiškani 12, kapucini 10, križniški red 8, minoditi 7, jezuiti 4, lazaristi 3, dominikonci pa eno.

Slovensko zamejstvo

K Slovenskemu zamejstvu spadajo slovenski verniki v Tržaški škofiji, v Goriški nadškofiji, v Videmski nadškofiji, v Celovski škofiji, v Grški škofiji in v Somboteljski škofiji.

Gorica: Mohorjeveke za leto 1972

Pri Goriški Mohorjevi družbi so za leto 1972 izšle te knjige: 1. **Koledar za leto 1972.** 2. **Jože Abram: Moja Trenta.** — Zbirka planinskih spisov. Zbiratelj teh spisov, Jožko Kragelj, pravi: „Abram je s svojimi spisi vzgajal. V vsakem srcu je želel zbuditi ljubezen do gora, do naše zemlje in domovine. Njegovo srce je prekipevalo te ljubezni, ki jo je želel presaditi v preprostega in izobraženega človeka.“ 3. **Josip Kravos: Kuštrava glava.** Prof. Vinko Belič nam tako predstavi to delo: „S to sočno pripovedno zbirko bo nedvomno našel obilo bralcev, ki se bodo ob njegovih zgodbah prav tolikokrat nasmejali, kot tudi zamislili.“ 4. **Ivan Theuerschuch: Več sonca v naše**

družine. Knjigo sestavljajo različni članki, v katerih je govora o družinskih problemih, o vzgoji otrok ter mladine sploh, o razmerju v družinskem krogu.

Celovec: Mohorjeve knjige:

Celovška Mohorjeva je za leto 1972 izdala 4 knjige: 1. **Koledar,** 2. **Lojze Kozar: Materina ruta,** 3. **Dr. Anton Trstenjak: Med ljudmi;** 4. **Vinko Zaletel: Po Afriki in Južni Ameriki.** — Knjige bodo obogatile naše knjižnice. Mnoge bo prvič ali pa ponovno zanimala Trstenjakova knjiga. Vinko Zaletel v kramljajoči obliki opisuje dva kontinenta, ki ju je obiskal. Pri opisovanju se je poleg splošnega opisa omejil zlasti na Slovence, ki tu živijo. Kozarjeva povest je lepo branje. Koledar pa je nekak pregled skozi leto in dogodke med Slovenci po svetu.

Dekanija mesto Ljubljana

V dekanijo mesta Ljubljana spada sedaj 21 župnij. Stolna župnija sv. Nikolaja ima okrog 3.000 prebivalcev. Sv. Jakob... 6.500 prebivalcev. Sv. Peter... 18.000 prebivalcev. Sveta Trojica... 3.500 prebivalcev. Črnuče... 3.500 prebivalcev. Dravlje... 6.000 prebivalcev. Ježica... 12.000 prebivalcev. Kodeljevo... 5.000 prebivalcev. Koseze... 9.000 prebivalcev. Moste... 11.000 prebivalcev. Polje... 11.000. Rakovnik... 5.300 prebivalcev. Rudnik... 2.000 prebivalcev. Sv. Križ... 19.000 prebivalcev. Šentvid... 11.500 prebivalcev. Šiška... 22.000 prebivalcev. Vič... 14.000 prebivalcev.

SLOVENCJI

po svetu

Msgr. Ignacij Kunstelj o Slovencih po svetu

Msgr. Ignacij Kunstelj, ki je od Sv. Sedeža poverjen za dušno pastirstvo med Slovenci v zdomstvu, je odgovoril na nekatera vprašanja, ki bodo verjetno zanimala tudi bravce „Duhovnega življenja.“

Koliko Slovencev je v tujini in koliko v posameznih državah?

Največkrat slišimo o Slovencih v zdomstvu, da jih je 760.000. Visoka je ta številka, saj bi pomenila skoraj tretjino slovenskega naroda. Zdi se pa, da je težko določiti točno število, ker moramo najti neko merilo, po katerem se moramo ravnati. Vzemimo Severno Ameriko kot primer: statistike nam povedo, da je tam Slovencev še vedno 360 do 400 tisoč. Večina od njih pa že tvori tretji ali četrti rod. V Združene ameriške države so največ prihajali Slovenci v letih od 1890 tja do prve svetovne vojne. Danes so prvi ro-

dovi že Amerikanci. K temu sta pripomogla zlasti okolje in šola. Dokler je bil otrok še pri starših, je govoril samo slovensko, ako sta bila oče in mati Slovenca. V šoli se je hitro oprijel angleščine in kmalu z brati in sestrami govoril le po angleško. Le kjer so starši vztrajali, je otrok ohranil slovenščino v njih dialektu. V Ameriki pa radi govorijo tudi o izvoru: odkod so prišli starši ali stari starši. Ako vzamemo v poštev tudi tako stališče, potem število o slovenskih izseljencih niso previsoke. V Evropi je največ slovenskih izseljencev v Nemčiji, kjer število Slovencev še vedno raste in je že preseglo 80.000. Nekako ustalilo se je v švici in drugih deželah, le v Avstriji je nekaj padlo, ker se zlasti mladi zaradi boljšega zaslužka radi preselijo v Nemčijo.

Ali je mogoče razdeliti vse te Slovence v določene skupine, kot stari Slovenci, novi Slovenci, ekonomski

izseljenci, političi izseljenci, sezonski delavci?

Razdeliti jih je že mogoče in ima ta razdelitev tudi svojo osnovo v vzrokih, zaradi katerih so Slovenci zapustili domovino. Vsaka preselitev pomeni globoke spremembe za človeka samega. Takole je za izseljensko nedeljo napisal nemški kardinal Döpfner v imenu nemških škofov slovenskim rojakom v Nemčiji: „Vaše življenje v tujini je bolj trdo, kot bi bilo doma — kljub prizadevanjem države, ki vas je sprejela. Dežela, v kateri živite, se po jeziku in načinu življenja, po šegah in navadah tako močno razlikuje od vaše domovine, da ste bili že večkrat razočarani in se morate pogosto boriti z nemajhnimi težavami. Vaša skrb, da bi si oskrbeli primerna in zadostno velika stanovanja, da bi prišli k vam vsi člani družine, da bi si zagotovili trajno delovno mesto in se polagoma vživeli v družbeno in cerkveno življenje v Nemčiji, je tudi naša skrb. Posebno vas mučijo skrbi za vaše otroke, za njih vzgojo v šolah in njih poklicno izobraževanje. Skupaj z mnogimi drugimi si prizadevamo, da bi se odgovorne oblasti spoprijele s temi problemi in nudile možno pomoč.“

Koliko slovenskih župnijskih centrov obstoja po svetu?

Ako mislite z župnijskimi centri na dušnopastirske centre, bi pač moral naštetih vse centre, kjer delujejo slovenski duhovniki za Slovence. In vendar je to zelo različno. V ZDA

in Kanadi imamo narodne župnije, kjer je vse kakor doma na župnijah, le da niso osnovane po ozemlju, ampak po vernikih, ki se taki župniji prostovoljno pridružijo. Drugod v nekaterih državah v Evropi in Avstraliji je podobno, le da pravno niso narodne župnije. Tako nastane neki center, kjer duhovnik oskrbuje vernike, vendar zavisi juridično od krajevnih škofov in župnikov. Tako mora npr. v Argentini slovenski duhovnik vsak krst vpisati v knjige krajevne župnije in vsakokrat dobiti dovoljenje za poroko od krajevnega župnika.

Kako je organizirano delo po slovenskih župnijah?

Pri organizaciji dela za vernike moramo računati na velike daljave. Za dežele kot Švedska ali Anglija je na voljo en sam slovenski duhovnik. Na Nizozemskem hodi duhovnik iz Belgije. Vsak mora vršiti redno dušnopastirsko delo kot drugod: vero, delitev zakramentov, nedeljska maša. Zraven ga čaka še socialno delo. Nedeljske maše so redno v krajih, kjer je več Slovencev. Pri manjših skupinah je maša mesečno ali le kdaj čez leto. Redno pa je po maši še „razgovor“ v takšni ali drugačni obliki, saj se le takrat prijatelji vidijo in pogovore o svojih skrbih in težavah. Za župnika je lažje, ako so manjše skupine. Marsikaj se lahko uredi takoj po sv. maši. V večjih krajih pa ima tudi „uradne ure“, kar pomeni le, kdaj se ga more najti doma, ker zahteva

njegova prostrana župnija mnogih potov.

Ali hitro usiha slovensko življenje v svetu, ker se ljudje vključujejo v nove dežele?

Ne bi mogel reči, da hitro usiha. Integracija, da rabim tujo besedo za vključitev, v marsičem zavisi od zavesti posameznika, pa tudi od zunanjih okoliščin, dasi ne bi smeli videti le zunanje slike, ki je pogosto napačna. V Ameriki boste našli kraje, kjer je večina imen v javnosti še slovenskih, ostalo je pa tudi dosti narodne zavesti, vendar ko je sedanji župnik hotel uvesti mašo v slovenščini, ga niso več razumeli. Najdalje ostane pri naših ljudeh potreba za spoved. Verjetno je vzrok v intimnosti spovedi same, da človek razodene sebe v jeziku, ki ga najbolj pozna. Dodali bi še drug dejavnik: petje. Slovenci smo narod, ki rad in mnogo poje. Tako boste našli mlade, ki slovenščine ne govore več, pač pa slovensko pojo. Slovensko pesmijo zamre končno tudi slovenstvo. Vidimo pa, da gre pri mnogih narodih integracija hitreje kot pri Slovencih.

Slovenski dušni nastirji v Evropi

Anglija: Franc Bergant, London.

Avstrija: Ciril Lavrič, Haid bei Ansfelden; Martin Belej, Gratwein pri Gradcu; Anton Miklavčič, Spittal

na Dravi; p. Štefan Kržišnik, cistercijanski samostan v Stamsu; Viktor Pernuš, Predarlško.

Belgija: Kazimir Gaberc, Marcinnelle; Vinko Žakelj, Liège. Slednji oskrbuje tudi slovenske izseljence na Nizozemskem.

Švedska: Jože Flis, Eskilstuna.

Švica: p. Fidelis Kraner, Seeba-cherstrasse 15, 8052 Zürich.

Francija: Ignacij Čretnik in Franjo Pavalec, Pariz; Stanko Kavalarič, Méricourt-sous-Lens; Anton Dejak, Aumetz; msgr. Stanko Grims, Merlebach; p. Jaka Vučina, Nica.

Nemčija: dr. Janez Zdešar in dr. Branko Rozman, München; Mirko Jereb, Bremen; Ivan Ifko, Essen-Altenessen; Lojze Škraba, Oberhausen-Sterkrade; Ludvik Rot, Köln; dr. Franček Prijatelj, Frankfurt; Jože Cimerman, Mannheim; Ciril Turk, Esslingen; Janez Demšar, Reutlingen; dr. Franc Felc, Ravensburg; Feliks Grm, Ingolstadt; p. Janez Sodja, München; p. Janko Bohak, Berlin.

Umrl je patriarh Maksimos

2. januarja je umrl bivši patriarh grške Cerkve Maksimos (74 let), Od leta 1948 ga je zaradi njegovega slabotnega zdravja nasledoval sedanji patriarh Atenagoras.

svetovne

novice

Križ za misijonarje

Pavel VI. je za lanski misijonski dan prodal naprsni križ Pija XII. Denar, ki ga je zanj dobil, bo porabil za pomoč misijonarjem pri širjenju vere. Križ je kupil neki avstrijski industrijalec, ki je dal ob tej priložnosti tudi približno 10 milijonov starih argentinskih pesov (deset tisoč dolarjev).

Inženir-duhovnik

Dunajski pomožni škof Weinbacher je podelil mašniško posvečenje Dunajčanu inž. Helmutu Leonhardu atomskemu fiziku, ki je po enoletnem delovanju kot vseučiliški asistent v ZDA dve leti bil član ekipe atomskih strokovnjakov v avstrijskem reaktorju v Seibersdorfu. Inženir je stopil v družbo klaretincev. Kot duhovnik se namerava posvetiti predvsem širjenju gibanja „Cursillos de cristiandad“.

Cardijnov posnemovalec

Ustanovitelj francoskih žosistov „abbe“ Guerin je slavil 80-letnico življenja. Leta 1927 je kot kaplan v župniji Clichy začel s prvo skupino organizacije mladih katoliških delavcev po smernicah belgijskega duhovnika Cardijna. Iz nje je zrastle mogočna ustanova, ki je vplivala in še vpliva tudi na druge katoliške skupine v Franciji.

Posebna župnija

Holandski škof Zwartkruis iz Haarlema je za poskušnjo ustanovil posebno cerkveno občino, župnijo Ijmond, ki ne spada v nobeno dekanijo, ampak je podrejena neposredno njemu. To „kritično občino“ je začel zbirati okoli sebe novomašnik Jan Ruijter že avgusta 1966 in ni nikoli nastopala proti cerkveni avtoriteti kljub raznim posebnostim.

Pravoslavni bogoslovci

Na pravoslavne teološke visoke šole v Sovjetski zvezi se je v zadnjem šolskem letu vpisalo okoli tisoč slušateljev. Okoli tri tisoč prostilcev so morali zaradi prenapoljenosti v semeniščih zavrtniti.

Bogastvo in nepismenost

Škof mesta San Vicente (San Salvador) je v pastirskem pismu, ki se ga časniki niso upali objaviti, obsodil socialne krivice v svoji državi. V San Salvadorju ima vsomuč 14 bogatih družin, medtem ko je od treh milijonov prebivalcev še vedno polovica nepismenih.

„Župnija“ p. Fidelisa

P. Fidelis Kraner je župnik posebne vrste. Duhovno oskrbuje slovenske izseljence kar v treh švicarskih škofijah. Te so Chur (kamor spada tudi največje švicarsko mesto Zürich), Basel in St. Gallen.

Sobotne večerne maše ima: v soboto pred drugo nedeljo v mesecu v Bazlu ob 19 v stranski kapeli cerkve sv. Antona; v soboto pred tretjo nedeljo ob 17.30 v Marijini cerkvi; v soboto pred četrto nedeljo ob 18.30 v cerkvi sv. Petra in Pavla.

Nedeljske sv. maše pa so za Slovence v Zürichu na prvo in tretjo nedeljo ob 4 popoldne v kripti cerkve Dobrega pastirja (Guthirt); v Amriswillu na prvo in tretjo nedeljo ob 10 dopoldne v kripti farne cerkve; v Solothurnu na drugo nedeljo ob 10 dopoldne v mestni cerkvi sv. Jožefa; v Oltenu na drugo nedeljo ob 4 popoldne v kapucinski cerkvi; v Rappenswillu na četrto nedeljo ob 16 v kapucinski cerkvi; v Bernu na peto nedeljo — kadar pride — ob 17 v kripti cerkve Bruder Klaus. V Luzernu je prevzel slovensko mašo cistercijski pater dr. Tomaž Kurenč in sicer na četrto nedeljo ob 18 v cerkvi sv. Petra.

Važen dokument

Katoličani in anglikanci so v Londonu (Anglija) podpisali važen dokument o evharistiji, ki bo odločilno pripomogel k združenju katoliške in anglikanske Cerkve.

med nami v Argentini

Slovenska cerkev v Buenos Airesu

Na praznik Kristusa Kralja so slovenski dušni pastirji v Argentini naslovili na svoje rojake vabilo h graditvi slovenske cerkve Marije Pomagaj v Buenos Airesu, ki ga je priobčilo Oznaniilo za 1. adventno nedeljo.

Vabilo so podpisali: msgr. Anton Orehar, delegat za slov. dušno pastirstvo v Argentini; Gregor Mali, Capital Federal; Matija Lamovšek, Morón-Castelar; Stanko Skvarča, Luján; Boris Koman, Mar del Plata; Franc Levstek, Córdoba; Janez Petek CM, Lanús; Jože Guštin, Berazategui; Štefan Novak, Ezeiza; Franc Novak, San Luis; Jože Horn, Mendoza; dr. Alojzij Kukovica, San Miguel; dr. Alojzij Starc, San Justo; Jože Škerbec, Ramos Mejía; Matija Borštnar, Carapachay; Jurij Rode, San Martin in Franc Urbanija, Temperley.

Nova cerkev bo stala na prostoru

Slovenske hiše, R. Falcón 4158. Stara zgradba je že podrtá in med polnočnico je msgr. Orehar blagoslovil temeljni kamen za novo cerkev.

Slovenske šole v Buenos Airesu

V preteklem šolskem letu, ki se je začelo v začetku marca, končalo pa konec novembra, je bilo takole stanje v slovenskih šolah v Buenos Airesu.

Jegličeva šola v Slovenski hiši: voditeljica: Marjana Batagelj; katehet: Jurij Rode; učni moči: Lučka Pavšer in Anica Rode; telovadni učitelji: Bernarda Fink, Maruška Batagelj in Gregor Batagelj; 29 učencev.

Cankarjeva šola v Berazateguiju: voditeljica: Cilka Pucko; katehet: Jože Guštin; učni moči: Marta Pozeljnik in Franc Vitrih; 7 učencev.

Jurčičeva šola v Carapachayu: voditelj: Aleksander Pirc; katehet Matija Borštnar; učni moči: Vika Homan, Lučka Pirc in Marijan Trtnik; telovadni učitelj: Franci Koršec; 46 otrok.

Baragova šola v Slovenski vasi (Lanús): voditeljica: Zdenka Jan; kateheta: Janez Petek CM in Franc Reberšak CM; učne moči: Mimi Bokalič, Zali Virc, Slavka Urbanija, Marija Stanovnik, Julka Lužovec, Mari Žitnik in Zorka Gris; 80 otrok.

Prešernova šola na Pristavi v Castelarju: voditeljica: Mija Markež; katehet: Matija Lamovšek; učne moči: Cvetka Malalan, Vida Pograjc in Angela Rajer; učiteljica petja: Anka Gaser; telovadni učitelji: Pavel Faj-

diga, Jožica Kopač, Marija Kopač in Marija Urbančič; 79 otrok.

Slomškova šola v Ramos Mejiji: voditelj: Marijan šifrer; katehet: Jože Škerbec; učne moči: Renata Sušnik; Helena Malovrh, Marta Jeločnik, Franček Breznikar in Marijan Hribar; učiteljica petja: Mojca Prešeren; telovadni učitelji: Marjana Hribar in Tone Javoršek; 139 učencev.

Otroški vrtec: voditeljica: Bernarda Opeka, pomočnica: Majda Holosan; 20 otrok.

Balantičeva šola v San Justu: voditeljica: Angelca Klanšek; katehet: dr. Alojzij Starc; učne moči: Kati Cukjati, Marjanka Furlan, Reza Osojnik in Marica Zakrajšek; učiteljicj petja: Anica Mehle in Marija Tomažević; telovadni učitelji: Julka Furlan, Nežka Furlan in Franc Zupanc; 109 učencev.

Rožmanova šola v San Martinu: voditeljica: Katica Kovač; katehet: Jurij Rode; učne moči: Saša Hartman, Boris Pavšer (tudi petje), Nina Pristovnik in Marija Zorec; telovadni učitelj: Marijan Jesenovec; 110 učencev.

Slovenske šole delujejo tudi v Mendozii (voditeljica: Lenčka Božnar, katehet: Jože Horn), v Barilo-chah (voditeljica: Milena Arko) in v Miramaru.

Duhovne vaje

Vsakoletnih duhovnih vaj pred božičem, ki so bile v zavodu, ul. Gabriela Mistral 3757, Buenos Aires,

se je udeležilo 151 žena in 73 mož. Obojne je vodil p. dr. Alojzij Kuko-
vica.

Polnočnica

V božični noči je bila v Sloven-
ski hiši v Buenos Airesu polnoč-
nica, h kateri je prišlo okrog tisoč
rojakov iz vseh krajev Velikega Bue-
nov Airesa. Maševal je msgr. Anton
Orehar. Skoraj vsi udeleženci so pre-
jeli sv. obhajilo, ob koncu maše pa
ostali še na dvorišču in si izrekli
božična voščila. Nabirka med polnoč-
nico je bila za Vincencijevo konfe-
renco. Med sv. mašo je prepeval
pevski zbor Gallus, med obhajilom
pa zbor Zveze žena in mater.

Božični koncert

Na božični praznik je slovenski
pevski zbor Gallus priredil koncert
slovenskih božičnih pesmi v cerkvi
Marije Pomočnice v Don Boscu, Ra-
mos Mejía. Rojaki so napolnili veliko
cerkev in pozorno ter hvaležno po-
slušali obširen spored božičnih zbo-
rovskih pesmi, ki jih je z zborom
naštudiral njegov dirigent dr. Julij
Savelli.

Mladinski sestanek

Prvo nedeljo v decembru je bil
za dekleta in fante redni mesečni
sestanek v Slovenski hiši. Mladinsko
sv. mašo je daroval msgr. Anton
Orehar, po maši pa so se mladi
spomnili praznika Brezmadežne s
pesmijo in recitacijo. Dr. Franček
Prijetelj, ki je prišel na obisk iz
Nemčije, je na sestanku govoril o

današnji mladini v Evropi in v Slo-
veniji.

Božično praznovanje

Naš dom v San Justu je v pri-
redbi kulturnega odseka in sanju-
škega odseka Zveze žena in mater
pripravil za božični dan prizor R.
Brasa Trije modri. Režiral je Ivan
Oven, sceno je izdelal Tone Oblak,
glasbeni del pa pripravil Silvo Li-
pušček.

Božičnica Zveze žena in mater

Liga žena-mati v San Martinu in
Zveza slovenskih mater in žena sta
organizirali božičnico v dvorani Slo-
venskega doma v San Martinu. Pri-
reditvev s pestrim sporedom in pogo-
stitvijo vseh navzočih, h kateri so
bili povabljeni tudi možje in otroci,
je bila v nedeljo, 26. decembra, ob
17 uri.

Tečaj za zaročence

V decembru je bil v Slovenski
hiši tečaj za zaročence, ki se name-
ravajo poročiti v letošnjem letu. Te-
čaj so vodili p. dr. Alojzij Kukovica,
zdravnik dr. Lojze Berce in zakonski
par Pavla in Marko Kremžar.

Počitniška kolonija

27. decembra je odšlo 66 otrok
na počitniško kolonijo v cordobske
hribe, kjer je že pred leti uredil po-
čitniški dom dr. Rudolf Hanželič.
Otroke so spremljali Anica Šemrov,
Olga Omahna, Renata Sušnik, Nina
Pristovnik, Ivanka Makovec in Nace
Grohar.

UVODNIK	Post je zdravilo za telo in srce	65
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Škof Jenko o manjšinah in izseljencih Nemški škofje: Odgovornost v uživanju .. Bogoslužni koledar	66 69 84.
SODOBNA VPRAŠANJA	V vrtincih sprememb	72
RAZNO	Duhovnik v sodobni literaturi	70
	Von Braun in vera	71
	St. Skvarča o Lujanu	80
	Spomini na mater	86
	Izpoved polic. komisarja preisk. sodniku ..	90
	P. Leppich razlaga sv. pismo	93
LITERATURA	Poti in srečanja	76
ZA MLADINO	Kdor verjame sanjam... ..	96
	Kej te ljubim	97
	Mladinska pošta	100
V DRUŽINI	Žene možem podložne kakor Gospodu	102
	Izpraševanje vesti o molitvi	105
	Naši problemi	106
	Novi knjigi	110
ROMAN	Ribičeve sandale	112
NOVICE	Novice iz Slovenije	119
	Slovenci po svetu	121
	Svetovne novice	124
	Med nami v Argentini	125

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzija, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah je zaradi sedanjih gospodarskih razmer 50.— pesov za one, ki jo bodo poravnali do konca marca 1972. Pozneje bomo morali pri določitvi naročnine upoštevati nadaljnje gospodarske spremembe; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: arh. Jure Vombergar.

